

Sepatoe Roesak ,
Het blad van 2-6 RI , december 2006
Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Alweer een nieuwe sepatoe voor en mede door u samengesteld.
U kunt ten alle tijden nieuwe kopij insturen naar het secretariaat.

Inhoud:

Kerstmis in Klang – Johan Cats	Blz 1
Kerstwens	Blz 2
Nieuwsberichten en oproepen bestuur	Blz 3
Reünie 2006	Blz 5 -6
Ontmoeting na 58 jaar –Men v.d. Wetering	Blz. 7
Uit het dagboek van Cees Groen deel 2	Blz 8
Legergoed.	Blz 15
Het verhaal van Huib Lankhuizen deel 2	Blz 15
Deel dagboek Henny van Oosterhout	Blz 24
De mortier van acht	Blz 34
Jubilea	Blz 39
In memoriam	Blz 40

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. .Marianne Lankhuizen. Secretaresse,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.
Telefoon :010-4386745 of 06-25278220 E-mail m.lankhuizen@chello.nl
Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact
Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr.Wim Veldman, 1^e penningmeester,
M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel
telefoon: 073-5477087 E-mail: wjj.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2^e penningmeester
Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven
telefoon 0165-502134 E-mail: adenine@hetnet.nl

Dhr G van Gils, Leistraat 11, 4818 NA Breda
Telefoon 076-5874252 E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer J.H.P.Cats, Eikstraat 11, 4621 JL Bergen op Zoom
Telefoon 0164-242365 e-mail: cats.jo@home.nl

Voor betalingen en donaties

Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI
Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

**Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij.
Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.**

Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

KERSTMIS MALAKKA 1945.

II-6 RI. was gelegen In Morib. 19 November 1945 waren wij daar aangekomen en ondergebracht in een oud Jappenkamp. Iedereen herinnert zich nog wel hoe of wij daar woonden. Slechte legering en voeding, slechte drinkwatervoorziening, geen verlichting enz. enz. Brieven van thuis bleven achter en toen er post kwam, waren het tot overmaat van ramp minder goede berichten.

De financiële verzorging van onze gezinnen in Holland liet veel te wensen over. Och, laat ik er niet dieper op ingaan. Iedereen weet zelf hoe onze omstandigheden waren.

Toch is er juist in die eerste maanden, dat wij in Malakka waren, een groot lichtpunt geweest. Dit was 't Kerstfeest bij de zusters in Klang. Enige officieren van het bataljon waren in contact gekomen met een kloosterzuster in Klang. Zij hadden verteld onder welke omstandigheden wij in Morib huisden. Toen kwam die zuster op het idee om het hele bataljon uit te nodigen, het Kerstfeest in hun kerk te komen vieren. Natuurlijk werd dit voorstel met veel genoeg geaccepteerd.

De nachtmis .was om 12.00 uur voor de bevolking van Klang en omstreken. Wij zouden om 10.00 uur de H. Mis bijwonen in de RK. kerk voor katholieken en in een protestantse kerk voor de protestanten. Daarna was er een gezamenlijk ontbijt bij de zusters.

De H. Mis werd opgedragen door de pastoor van de parochie (een Fransman), geassisteerd door een inlands geestelijke en onze aalmoezenier. Uit volle borst zongen wij allen de Introitus en de Kyrid.

De pastoor zou het Gloria aanheffen, doch hij kon er geen woord uitbrengen; hij stond te huilen als een kind.

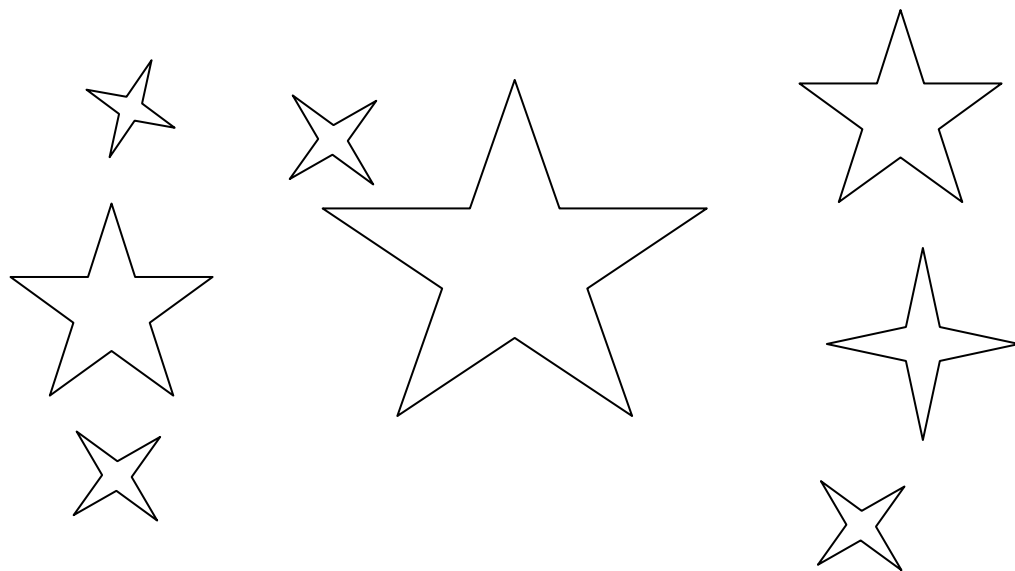
Reeds 15 jaar was hij in de missie maar hij had in al die tijd geen volkszang meer gehoord. Dit greep hem zo aan, dat hij er geen woord kon uitbrengen. Onze aalmoezenier, H. Baljon, heeft toen het Gloria ingezet.

Na de H. Mis verzamelden wij ons in het klooster. Wie schetst onze verbazing, Daar stonden wit gedekte tafels met borden, kopjes, messen en vorken en zowaar vaasjes met bloemen! Wat een feestelijk gezicht voor onze jongens die uit de rimboe kwamen. Wat een feestmaaltijd was dat! Later ontdekten wij, dat drie zusters dit alles hadden verzorgd. Zij hadden tot ver in de omtrek van alles geleend om ons dit plezier te kunnen doen. Helaas ontbreekt mij het talent omn te vertellen, welk een gebeurtenis dit Kerstfeest voor ons geweest is.

Och, gij allen die dit meegemaakt hebt, laat uw eigen gedachten nog eens over dit gebeuren gaan tijdens de Kerstdagen

Elke Kerstmis denk ik nog altijd aan Kerstmis 1945 in Klang.

Johan Cats.

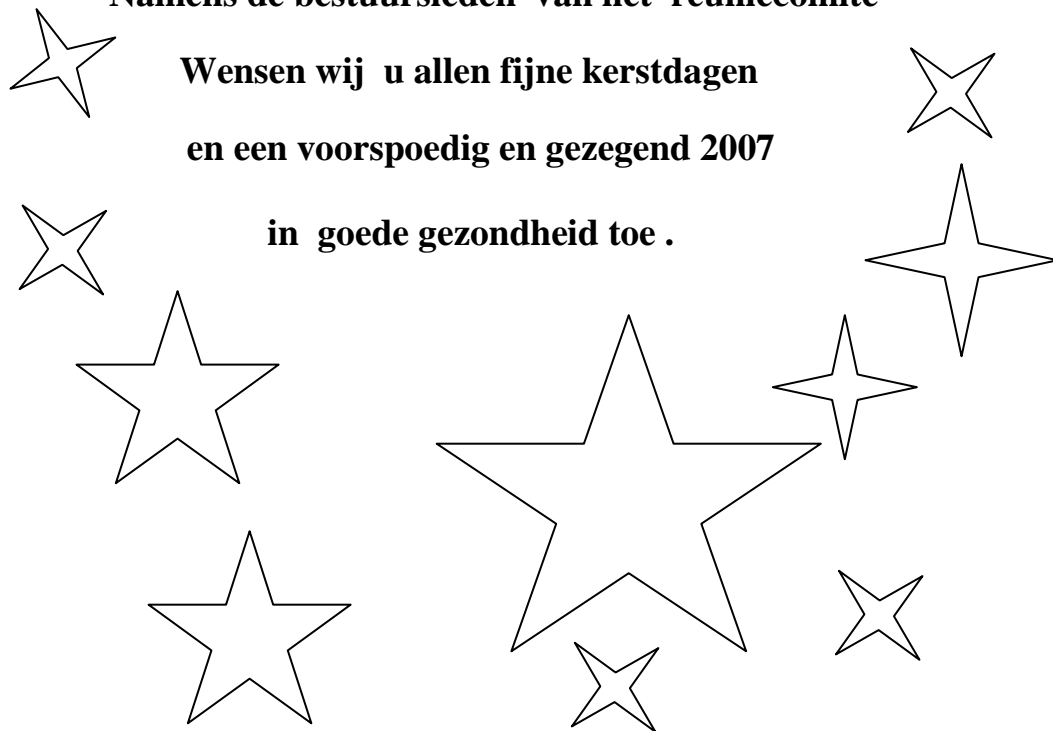

Namens de bestuursleden van het reüniecomité

Wensen wij u allen fijne kerstdagen

en een voorspoedig en gezegend 2007

in goede gezondheid toe .

Nieuwsberichten, mededelingen en oproepen.

Het secretariaat is inmiddels voorzien van een nieuwe computer zodat het administratieve werk en ook de website weer tiptop verzorgd kunnen worden. Deels is bekostigd uit donaties en deels is privé bekostigd. Allen hartelijk dank voor uw donaties en steun,.

Graag nogmaals uw aandacht voor het volgende:

Het gebeurd nog regelmatig dat na het overlijden van een onzer sobats zijn persoonlijke bezittingen betreffende de Indië-periode in de vuilnisbak verdwijnen. Dit kan en mag eigenlijk niet meer gebeuren.

Er verdwijnt zo een deel van onze geschiedenis.

Mijn vraag of advies het volgende: Doe bij uw bezittingen zoals fotoalbums, onderscheidingen, dagboeken , kaarten en dergelijke een duidelijk briefje dat deze spullen niet weggegooid mogen worden maar aan een museum of archief geschonken moeten worden. U kunt ook mijn naam en adres vermelden dan draag ik er zorg voor dat deze waardevolle informatie op de juiste plaats terecht komt en zeker niet in een vuilnisbak terecht komen. Er is nog zoveel vraag naar juist die informatie die de veteraan zelf nog in bezit heeft. Wees zuinig op de geschiedenis van de veteranen en die van 2-6 RI. Laat het niet verloren gaan. !!!!

Loterij.

Ook volgend jaar willen wij tijdens de reünie weer een loterij, dus wij vragen u ook voor deze keer weer prijsjes mee te nemen. U kunt dus al weer gaan verzamelen. U steunt hiermee de kas van 2-6 RI.

De opbrengst van loterij dit jaar was € 250, --
Hartelijk dank voor uw bijdrages voor dit jaar.

Aan het comité van Sepatoe Roesak

Vandaag ontvingen we een gelukswens voor mijn verjaardag. Mag ik op deze wijze U allen heel hartelijk bedanken. Ja het is niet elke dag dat je 80 jaar word. En ook ben ik niet meer zo goed met mijn gezondheid ,maar ben toch erg dankbaar dat ik deze mijlpaal gehaald heb. En het deed me heel wat om van mijn oude sobats een felicitatie te ontvangen. Mannen heel hartelijk dank ook namens mijn vrouw Lisa die dit voor mij zal versturen heel veel groeten vanuit Australië
jullie sobat **Jan de Graaf**

Tijdens de reünie is er wisselgeld ter donatie aangeboden echter door de drukte is dat onmogelijk geweest om iedere donatie te noteren. Maar een ieder die donaties heeft gedaan op deze dag ook hartelijk dank voor u gift.

Wij ontvingen dit keer van de volgende sobats een donatie :

A.J.Th. Conijn	€ 54,27	Dit was de wisselkoers van Australisch geld
C.F. Eversen	€ 100,00	€ 100,00 pc
K.Groen	€ 15,00	Datum 11 jan'06
J. van Haaren	€ 10,00	
J.W. v.d. Heuvel	€ 25,00	
G.J.J.Dejong	€ 20,00	€ 20,00 pc
J.van Langh	€ 20,00	
H.J.Lankhuizen	€ 30,00	
M.E. Mensink	€ 50,00	
J. de Ruijter	€ 10,00	
L.A. Saenger	€ 20,00	
L.A. Saenger	€ 20,00	
P.Salome	€ 25,00	
P. Schreurs	€ 20,00	
H.Uijl	€ 50,00	
J.M. v. Velthoven	€ 10,00	
M. v.d. Wetering	€ 15,00	
J.Wijers	€ 25,00	

De penningmeester Wim Veldman

Reunie 2007

De reunie voor 2007 is vastgesteld op donderdag 10 mei.

U kunt deze datum dus al in uw nieuwe agenda zetten.

We hopen op weer zo'n fijne opkomst als dit jaar.

Oproep

Frans van Dreumel is voor zijn imposante collectie op zoek naar batikdoeken van onderdelen uit Nederlands Indië. Wie kan hem helpen om zijn verzameling uit te breiden.? Frans is lid VOMI Drente en is als gast aanwezig met zijn collectie op bijeenkomsten van VIM en VOMI in het noorden van het land en laat zo iedereen mee genieten van zijn verzameling.

Contact: Frans van Dreumel, Oude Hof 16, 8435 XR Donkerbroek tel. 0516491953 of Email: fjdreumel@wanadoo.nl

Reünie 11 mei 2006

11 Mei was er weer de jaarlijkse reünie van ons bataljon 2-6 RI. Dit maal weer terug op het oude bekende honk in de Trip van Zoudtlandkazerne in Breda. Dit kon door vele sobats weer erg gewaardeerd worden. Met name de zijtes waren de afgelopen twee jaar in Weert erg gemist. Ook dit keer hadden de weergoden hun beste beentje weer voorgezet en hebben we de hele dag kunnen genieten van een zonovergoten locatie. Zoals vanouds is er natuurlijk weer gepraat, zijn foto's bekeken en werden we de dag volop voorzien door de goede zorgen van het keukenpersoneel. Hulde aan hen!

Ruim 100 personen, waaronder ook nabestaanden van onze gesneuvelden en weduwen van onze sobats, hadden zich aangemeld via het secretariaat, meldden zich nu aan de bestuurstafel en werd voorzien van consumptiebonnen.

Na ontvangst kon er binnen worden genoten van een kop koffie met gebak. Aan het geroezemoes was te horen dat de zaal al weer lekker vol aan het lopen was en maatjes weer snel gevonden waren.

Het welkomstwoord kwam van de heer Wim Veldman met een speciaal welkom voor de Regiment Commandant der Limburgse Jagers, Luitn.Kol.R.J. Querido.

Er werden groeten overgebracht van de sobats die helaas niet op de reünie aanwezig konden zijn en hoopten er verschillende volgende reünie weer van de partij te kunnen zijn.

Vanwege gezondheidsredenen had Henny van Oosterhout af moeten zeggen en voor hem was er een kaart waar later een groet voor hem kon worden gezet en is na de reünie aan hem toegezonden.

Na het welkoms woord van Wim Veldman, heeft overste Querido een zeer pakkende toespraak gehouden. Ook gaf hij aan dat hij een deel van dag in ons midden zou verblijven en graag de verhalen van de jongens van 2-6RI zou willen horen.

Dat hij hiermee een goede zet heeft gedaan, bleek later wel. Ik zag de overste met verscheidene jongens in gesprek verwickeld. "Het is een goeie vent" "Hart voor zijn mannen" "weet wat er onder de jongens speelt" waren zo enkele uitspraken die ik zo hoorde. De overste heeft er in ieder geval namens de 2-6ers er goed aangedaan om in ons midden te willen zijn.

Na de toespraak werd het tijd om naar buiten te gaan waar de herdenking zou worden gehouden. Weliswaar hebben we een mooie plaquette in het

monument in Weert, maar dankzij Men van de Wetering, was ons oud "vertrouwde" gedenkbord even terug uit het museum Weert weer aanwezig op de gedenkplaats. Na een geweldige sprint van Peter Schreurs, die het vaandel op tijd bij de gedenkplaats bracht, kon worden overgegaan tot de plechtigheid.

De gehele herdenking werd door de heer van Aalten in juiste lijnen geleid. Gerrit van Gils opende de herdenking.

De heer Jan Wijers droeg een deel van het gedicht "zolang nog reünies bestaan" van Ad van Hooijdonk voor.

Gerrit van Gils nam nu eens niet het dodenapfel af, deze taak had Men van de Wetering toegewezen gekregen. Gerrit van Gils riep ditmaal eens zelf het present af. Daarna werd verzocht om op te staan en 2 minuten stilte gehouden. Hierna werden de kransleggers uitgenodigd om de krans te komen te leggen. De krans werd gelegd door sobat van de Corput en sobat Westerhof

Na de verkoop van de loten was het tijd om aan de maaltijd te gaan. We werden keurig netjes bediend aan de tafels door het personeel kazerne. Een heerlijke rijstmaaltijd met alles er op en er aan. Na de stilte verstomde het geroezemoes aanzienlijk tot zelfs alleen het tikken van het bestek nog maar te horen was. Echt waar, uw secretaresse heeft daar speciaal eens opgelet. De maaltijd was voortreffelijk bereid en ook het dessert, ijs, viel goed in de smaak.

Eenmaal allen de inwendige mens voorzien werd het tijd om de loterij te gaan draaien. Frans Leijten heeft de loten afgeroepen en de dames Ine, Marga en Maria deelden de prijzen uit. Een van onze sobats had dubbelop prijs, aangezien hij een zoen achter zijn oor van de secretaresse zou krijgen wanneer zijn een van zijn twee lootjes in de prijzen zou vallen.

Alle sobats hartelijk dank voor uw inzet voor de verloting.

Zoals ieder jaar komt er weer een einde aan de reünie. Na nog een tijd gezellig te hebben gepraat werd het toch langzaam aan tijd om weer gedag te zeggen. Het was weer een fijne en gezellige dag geworden zo uit de reacties bij het afscheid bleek. Met de afspraak om het volgend jaar weer aanwezig te zijn, vertrok een ieder in de richting waarvan hij of zij vandaan waren gekomen. Een geslaagde dag!

De dank gaat uit naar allen die hun medewerking hebben verleend om met ons deze dag tot een zeer geslaagde dag te maken. Het was weer fantastisch!

de secretaresse Marianne Lankhuizen.

Ontmoeting na 58 jaar

Zoals ieder jaar was ik te gast in het BNMO Centrum in Doorn van 5 tot 11 september in het programma herdenking Roermond.

Zoals ieder jaar ga ik op de dag van herdenken 7 september naar Roermond. Ontmoet dan veel vrienden van weleer en ook 2-6 R.I. waarvan ik toentertijd was ingedeeld tijdens mijn diensttijd in Ned. Indië. Op 7 september vertrok er vanaf BNMO Centrum iemand die de krans zou leggen bij het Indië monument in Roermond. Omdat ze weten dat ik daar jaarlijks naar toe ga en er nog plaats was in de taxi werd er mij gevraagd of ik mee wilde rijden.

Er werd mij verteld dat er nog iemand mee zou rijden die hier op vakantie was uit Australië. Het was de heer Conijn, ook oud militair.

Naar mijn weten had ik nooit van die naam gehoord. We zaten samen achter in de auto en begonnen tijdens de rit naar Roermond te praten. Ik vroeg hem waar hij overal geweest was in Indië en wanneer hij was vertrokken enz. De antwoorden die ik van Conijn kreeg stemde precies overeen met mijn gegevens. Was met de Nieuw Amsterdam vertrokken in 1945 en in Semarang gedebatteerd.

In Karanganyar gelegen en in Reksosarie bij Salatiga. Noemde namen op van jongens die ik allemaal kende en vroeg hem toen bij welke compagnie hij gezeten had. Bij de derde compagnie o.l.v. Kapitein Hogenraad. Nu blijkt dat we beiden bij hetzelfde onderdeel 2-6 RI en dezelfde compagnie hadden gezeten tijdens onze diensttijd in Indië.

De trip naar Roermond werd zodoende een bijzondere dag om onze gevallen makkers te herdenken. Het was voor hem de eerste keer hier bij het Indië-monument. Was even ontroerd toen hij zijn oude dienstmaten met het embleem van de kapotte schoen zag staan. Dat kon niet anders zijn dan 2-6RI. Marianne Lankhuizen begroette hem allerhartelijkst zo ook o.a. Chris Kessels, Huib Kers, Joop van Haaren met zijn vrouw Netty, Gerry de Groot en niet vergeten onze vriend Vullers, die ons lang op de voorposten van water voorzorg. Jammer dat hij slecht kan lopen, maar hij heeft grote hulp aan beide dochters Maria en Marga.

Het was voor onze vriend Conijn en ook voor ons een bijzonder mooie dag ondanks de zachte regen die soms op ons neerviel. Na afloop van de plechtigheid een minuut stilte en de kranslegging zijn we samen naar de zuilen gelopen en hebben de plaquettetafels en bijzonder die van onze gesneuvelde vrienden van 2-6RI bezocht. Deze gebeurtenis moest vastgelegd worden op een foto. Op 3 oktober is onze vriend Conijn teruggekeert naar Australië met voor hem een onvergetelijke herinnering.

Men van de Wetering, november 2006

In aansluiting op het voorgaande schrijven wil ik nogmaals sobat Conijn laten weten dat ik het een ontzettende mooie, ontroerende maar vooral heel fijne ontmoeting heb gevonden en ik ben blij dat hij, door toeval, weer enige sobats van 2-6 RI heeft kunnen ontmoeten en via de website www.sepatoeroesak.nl en het boekje op de hoogte zal blijven van 2-6RI.

Marianne Lankhuizen

Uit het dagboek van Cees Groen deel 2

Waarom zeilden we niet naar Java, onze originele bestemming? Waarom werden we gedumpte in een Britse kolonie? De Britten, die een veel grotere vinger in de internationale pap hadden dan Nederland, en de Yanks die niet eens wilden dat er koloniën waren, hielden ons uit de buurt van het Indonesische rubber, de suiker, tin, specerijen etc totdat Engeland een goede grip had op de kostbare rubber en andere plantages op Malakka. Ondertussen probeerden ze ook nog zijdelings wat rust en orde te bewaren in de grootste steden van de Indonesische eilanden terwijl wij het soort trainingen ondergingen die je nodig had om te overleven in de jungles van

Java. Met de Jappen al op hun knieën waren er verschillende communistische bendes die probeerden voet aan de grond te krijgen op het Malayaanse schiereiland, en gedurende de nachten werden er dubbele patrouilles gereden naar strategische punten in het district om de plantages te bewaken.

Op een nacht, terwijl een grote heldere maan haar zilveren licht over de jungle liet glijden, stonden mijn maat en ik aan de donkere zijde van wat palmbomen. Ineens voelde ik iets in mijn nek vallen. Terwijl ik met mijn hand het object uit mijn kraag probeerde te vegen, wel ik door een giftige pijl in mijn nek gestoken. Pijn! Als tien bijensteken in één gat! Het enige wat pijnlijker is dan de prik van een scorpioen is de prik van twee van die verdomde dingen! Gelukkig kreeg ik maar één dosis binnen. We zaten op twee uur lopen van het kamp en walkie talkies waren nog dingen uit science fictionboeken. De onderkant van mijn nek was gezwollen van oor tot schouder en ik dacht heus dat ik er was geweest. Maar toen we uren later werden afgelost, leefde ik nog steeds een paar dagen vrij van dienst was de swelling aanzienlijk minder en de pijn heel veel dragelijker. Uiteindelijk zou het helemaal verdwijnen.

Het leven op Malakka was een eitje . We zwommen veel in de Straat van Malakka, soms wel twee kilometer de zee op op die windstille morgens in een spiegelgladde zee. Aan de horizon zag je de vissersbootjes van de lokale bevolking. Omdat wij uit een koud klimaat kwamen hadden we geen benul van haaien en andere gevaarlijke waterdieren en als we moe van het zwemmen werden, dreven we even heerlijk met de stroming mee om daarna een paar kilometer zuidwaarts van waar we waren begonnen weer aan land te komen.

Het was niet alleen sporten en schaken wat we deden. Vijf of zes van ons werkten hard een cabaret bij elkaar te krijgen, Het is verbazingwekkend hoeveel ruw talent je kunt vinden onder 800 man, vooral als je mag oefenen terwijl de rest door modderige riviertjes kruipt en probeert hun geweren op de voorgeschreven manier droog te houden. Op een dag moest onze cabaretgroep live optreden bij een lokaal radiostation voor de reguliere uitzending voor de manschappen. De versterker voor mijn gitaar was iets anders dan de sterke transistors van vandaag de dag, maar bleek gevoelig genoeg om ongevraagde signalen op te pikken. Dit werd jammerlijk duidelijk zodra ik het ding aanzette en de klanken van onze gitaren vreselijk botsten met een opgenomen programma wat tegelijkertijd werd uitgezonden vanuit een andere kamer in die primitieve studio. Maar ook wij, de artiesten leerden omgaan met onze wapens. Leerden onze officieren en maten op waarde in te schatten en leerden ondertussen ook een boel over onszelf. We reisden naar Kuala Lumpur om er wat rond te

struinen, een filmpje te pakken en een kop koffie te drinken in een4 magnifiek gebouw wat dienst deed als een kantine voor de Britse en andere troepen. Hoe had ik toen kunnen vermoeden dat ik een halve eeuw later met mijn geliefde vrouw Bep precies dit gebouw weer in zou lopen om tijdens een vakantie beschutting te zoeken tijdens een tropische storm? Vandaag de dag heeft zich in dit gebouw het Maleisische Hooggerechtshof gevestigd. Tijdens deze reizen in onze 3-tonners of de kleinere 1½ -tonners bestudeerden we de lokale bevolking. Velen van hen zagen er compleet haveloos uit. Erger nog dat de bevolking van Java zoals we later zouden ontdekken..

Maar laten we teruggaan naar ons dagelijks leven als rekrut. Tijdens een van onze oefeningen stonden we ineens oog in oog met een vrouwtjespanter. Ze stond aan de andere kant van het stroompje aan de kant waar we ons kamp hadden opgeslagen. Ik weet niet wie er erger schrok, zij of wij. We hadden slechts houten kogels in onze antieke Lee Enfield geweren, maar na hard staren en zwaar ademen van beide zijden van de stroom trokken wij uiteindelijk aan het langste eind. Pas later vernamen wij dat de commandant ons bataljon de drie welpen van de kat gevangen hield..

Semarang (*Het onder ogen zien van de realiteit.*)

In maart van 1946 bracht de Nederlandse s.s..Sommelsdijk een groot gedeelte van onze troepen van Port Dickson naar Java. Destijds maakten wij nog steeds deel uit van de geallieerde South East Asia Comman, SEAC. Wat we zagen bij aankomst was verschrikkelijk. De haven van Semarang was totaal verwoest. Eenmaal aan land reden we door straten met kraters waar menig gebouw stil smeulde. De witgeschilderde muren droegen haatdragende kreten tegen de Britten en de Nederlanders en de boodschap dat onze leuke tijd nu echt ten einde was en het tijd was voor onze *echte* missie was overduidelijk.

Het was een puinhoop! Tijdens de zogenaamde Bersiap Periode, welke snel na de capitulatie van de Japanse troepen begon hadden terroristen Nederlandse en Chinese winkels en huizen geplunderd en in brand gestoken. Vele Nederlandse plantages en andere eigendommen volledig verwoest, vermoord, verkracht en over de gehele linie een immense chaos veroorzaakt. De Britse “ Politie”troepen en hun gevreesde Gurka’s hadden bar weinig gedaan om de vrede te bewaren. Het kwam ons ter ore dat wapens, granaten en andere zaken geruild waren tegen fruit en sexuele en andere diensten Later werden deze wapens tegen de Nederlandse troepen gebruikt. Het was geen fijne plaats om te zijn. Al snel waren we gelegerd op het vliegveld van Semarang, Kali Banteng. In mijn dagboek staat een

Notitie van verschillende aanvallen. Tijdens één is mijn tentmaatje Driekske Norbart dwars door het oog geschoten. Hij overleefde het en werd teruggebracht naar Nederland. Dat was het einde van een min of meer plezierige tijd in mijn leven. Een nare tijd begon.....

Waarom O.V.W-er?

De reden voor onze vrijwillige aanmelding voor dienst in dat prachtige deel van de wereld had weinig te maken met het feit dat onze regering die onnoemelijk rijke groep van zo'n 13.700 eilanden, van wie ze al ruim 300 jaar zulke enorme rijkdommen had verworven niet wilde verliezen. Het was de belofte van een cruise met veel goede vrienden naar de andere kant van de wereld en het idee deel uit te maken van een bevrijdingsleger op deze prachtige tropische eilanden was op zichzelf al reden genoeg om ons op te geven. We hadden al zoveel gehoord en gelezen over "onze Insulinde" en we konden niet wachten om te gaan.

Ons inzicht veranderde langzamerhand toen we de vreselijke armoede en wantoestanden zagen in welke de meeste inwoners van Midden Java zich bevonden. In plaats van avonturiers werden we idealisten die vochten met het ultieme doel om deze prachtige en vriendelijke mensen te bevrijden van de terroristen en plundersaars, moordenaars en verkrachters, welke over het land trokken, vaak geleid door Japanners die niet geloofden in overgave. We vochten ook tegen de grotendeels ongeorganiseerde groeperingen van de TNT, Tentara Nasional Indonesia of TRI R voor Republiek. Deze groeperingen waren de vechtende kracht van Soekarno. Ook zij, hoewel dan misschien geen echte terroristen eisten voedsel en hulp van de bevolking zonder daar voor te betalen. Dit alles hield het land in een staat van permanent verval.

Intussen was mijn broer Gerrit gesommeerd om te dienen in Medan op Sumatra. Als koerier reed hij op zijn Harley Davidson. Op een dag nam hij een verkeerde afslag en vond zich zelf in een benarde situatie. Hij was met zijn motor recht een TRI-kamp binnengereden. Door zijn grote postuur en het feit dat hij een Harley reed, werd hij voor een officier aangezien. Dit 6 redde waarschijnlijk zijn leven, ook al werd hij daarna continu op een zeer onplezierige manier ondervraagd. Op een dag, maanden later, namen zijn belagers onverwacht e benen. Ze lieten alles achter, zelfs half opgegeten maaltijden en mijn opgesloten broer. Onze jongens waren er achter gekomen waar Gerrit werd vastgehouden en tijdens een verrassingsaanval werd het vijandige kamp overrompeld en Gerrit bevrijd. De eerste dagen daarna deed Gerrit niets anders dan eten en nadat hij zijn krachten hervonden had, wijdde hij zich geografie en concentreerde zich op Medan en dan voornamelijk de landelijke weggetjes daar rondom.

Nog een incidentje dat ik nooit zal vergeten vond plaats in 1947 toen ons bataljon deel uit maakte van een grote krijgsmacht die zuidwaarts "marcheerde over de "markeringslijn" naar Djock Jakarta en Solo. Dit klusje werd later bekend als de eerste Politionele Actie. Onze compagnie was al een tijdje bezig zich langzaam een weg te vechten richting een heuvel, continu duikend voor vijandelijk vuur en zelfs mortieren. Net buiten de haven van Semarang lag een Nederlands oorlogsschip en wij waren blij verrast toen onze mariniers ons een handje begonnen te helpen door de heuvelrug met kogels te verzadigen daarbij net over onze hoofden schietend.

De kogels, die wel met een snelheid van 30 a 40 km per uur moesten hebben gevlogen floten dusdanig laag over ons heen dat we plat op de grond doken voor dekking tot het helse kabaal van het geschut van de marine ophield. Daarna vervolgden we onze missie, die na dat bombardement van kogels een stuk veiliger was.

Vierenvijftig jaar na deze gebeurtenis zat ik op een zondag in 2001 na een kerkdienst in Seacliff Zuid Australië, te praten met een zekere Mark van Lieshout, een goede bekende van de familie. We spraken over onze diensttijd in Indonesië en hij vroeg me of ik in dat specifieke gevecht gevochten had. Toen ik daarop ja op antwoordde vroeg hij me of ik toen niet ook de schoten van dat Nederlandse oorlogsschip gehoord had. Weer zei ik ja, waarop hij trots zei: "Weet jij wel dat ik het was die schoot?" Ik antwoordde: "Nee, dat wist ik niet. Maar laat ik jou ook iets vertellen wat jij niet wist;" je hebt me die dag bijna een kopje kleiner gemaakt.!

Het was in deze tijd dat onze erg populaire opperbevelhebber generaal Spoor plotseling overleed. Als officiële doodsoorzaak werd een hartaanval genoemd, maar er gingen geruchten dat hij was "verwijderd" om zijn mening over de manier waarop onze regering met de situatie in Nederlands Indië omging.

Rond 1950 lukte het Amerika, Australië en verschillende socialistische partijen in Nederland eindelijk om Indonesië te helpen een Republiek te vormen onder leiding van Dr. Soekarno. Aan beide kanten hadden velen voor niets het leven gelaten. Onze jongens hadden bijna allemaal het vertrouwen in de integriteit en betrouwbaarheid van zo'n ongeveer iedere regering verloren.

Ten tijde van het schrijven van deze pagina's is het in het jaar 2000 en heeft Oost Timor net overweldigend gestemd voor onafhankelijkheid van Indonesië. Er is vaak meer verschil tussen de rassen van Indonesië dan tussen die van Europa. Zoals een Ambonese spreker in Nederland eens tijdens een congres zei: "Jullie Nederlanders hebben voor vijf bittere jaren

tegen de Duitsers gevochten om jullie vrijheid terug te krijgen terwijl jullie beiden tot hetzelfde Germaanse ras behoren! Waarom snappen jullie dan niet dat wij Ambonezen en Molukkers, die gekozen hebben voor de Nederlandse nationaliteit niet langer bezet wenssen te worden door de Javanen die zo van ons verschillen?"

Soekarno, Suharto en veel later ook Wahid wilden dit ook niet begrijpen. Soeharto vocht voor en won onafhankelijkheid van Nederland, maar weigerde het zelf te geven aan andere rassen in dat deel van de wereld. Vandaag de dag herhaalt de geschiedenis zich in Oost Timor. Australische en andere soldaten zijn er door hun regeringen naartoe gestuurd om de orde te herstellen. Ze troffen hetzelfde scenario van moord, verkrachting brandstichting en algehele destructie aan wat de Nederlandse troepen 55 jaar ervoor op die mooie archipel had aangetroffen.

Maagdelijke soldaten

Ik sla nu een paar honderd bladzijden van mijn dagboek over en de datum is nu 16 april 1948. Ons bataljon staat in rust op de militaire begraafplaats Tillemaplein in Semarang om onze gesneuvelde maten een laatste vaarwel te brengen. We staan te wachten op onze officieren. In de zinderende hitte bezwijken verschillende jongens onder het gewicht van hun wapens. Ze vervloeken hun "superieuren" die een half uur te laat arriveren. De begraafplaats krijgt de naam "Field of Honour" (Ereveld.)

Vierentwintig officieren en mannen van ons bataljon alleen hadden het ultieme offer gebracht voor hun Koningin en hun land. Hun Koningin en hun land? Het totaal aantal mannen wat hun leven liet is 6250. Hun gemiddelde leeftijd was 22 jaar. Zoals in het gelijknamige boek waren zij de "Virgin Soldiers". Veel later leerde ik dat de regeringen van de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk tijdens een bespreking in Washington in 1944 deze hele zinloze farce hadden bekookstofd. Vele jaren sloeg Ronald Reagan de Spijker op de kop toen hij zei: "De politiek wordt wel het tweede oudste beroep van de wereld genoemd. Ik ben tot de conclusie gekomen dat het heel veel overeenkomsten vertoont met het oudste beroep. "We hadden geen schijn van kans."

In 1945, vlak na de capitulatie van Japan, riepen Sukarno en zijn rechterhand Hatta de Declaratie van Onafhankelijkheid van de Verenigde Staten van Indonesië uit. In 1949 erkende de Nederlandse regering de Soevereine Republiek van de Verenigde Staten van Indonesië..

Tegen het einde van onze tijd in Indonesië bood de Koninklijke Nederlandse Shell banen aan als bulldozerchauffeurs in Borneo. Er moest een hoop regenwoud wijken voor olieputten. Het salaris zou astronomisch

zijn in vergelijking met het luttele beetje wat het leger ons betaalde en de uitrusting en rantsoenen zouden Amerikaans zijn wat betekende dat er veel van was en van een goede kwaliteit.

Ik en velen met mij (zo niet allemaal) lieten de kans varen om het grote geld te gaan verdienen.

Wij vonden het tijd om naar huis te gaan, zelfs zonder rijkdom.

Vijftig jaren later maakten Bep en ik een bedevaartstocht naar de graven van mijn kameraden. Weer werd ik die prachtige heuvel opgereden, hoewel dit maal niet in een militaire 3-tonner maar in een taxi. We waren zwaar onder de indruk van hoe goed de begraafplaats was onderhouden. De gazons waren groen, er lag geen blaadje op de grindpaden en de kruizen stonden daar alsof ze diezelfde morgen geplaatst waren, blinkend wit met de namen in zware letters. Ik schoot wat videobeelden van de namen van de jongens die ik nog gekend had en was zeer geroerd.

Naar huis op de "JOHAN"

Op 24 april 1948 klonnen we uit een LCT (landingvaartuig) en in een van de andere prachtige schepen, de M.S. Johan van Oldenbarneveldt. Om te illustreren wat het verschil was tussen het eten wat op dit schip geserveerd kregen en dat wat we al die tijd in het leger voorgeschoteld hadden gekregen zeg ik slechts dat ik in die reis huiswaarts van 3 weken 20 kg ben aangekomen. Terug in Nederland, boos, mager en gedesillusioneerd werden we verwelkomd door de fanfare op de kade. Voor mij was er ook een persoonlijk welkom, want tussen de duizenden mensen ver onder ons ontwaarde ik ineens tante Riek, oom Leo en hun dochtertje Bep Versnel. Ze waren uit Wormerveer gekomen om erbij te zijn als dat gigantische schip mij weer thuis bracht. Het was heel ontroerend om zo te worden verwelkomd door mijn "tweede familie", die me als een zoon en broer hadden behandeld tijdens de moeilijke maanden van de Duitse bezetting. Later reden we in bussen vanuit Amsterdam door het prachtige koele en zonnige Nederland en we pinkten traantjes weg bij het zien van die heldere beken, groene weiden en grote rivieren. Eenmaal in Eindhoven was ons huis versierd, de burens stonden op de stoep en alweer een fanfare bracht de serenade "Courageous Returned Soldier" die had "gevochten voor het vaderland om onze koloniën tegen de gewetenloze terroristen te beschermen "en meer van die klinkklare onzin. Om te worden begroet door Moeder (Vader was in de tijd dat ik overzee was gestorven), broers en zussen was een emotionele ervaring. Mijn moeder kookte mijn lievelingskostje die dag: friet met appelmoes en een biefstukje. Ik voelde me raar genoeg schuldig dat ik hen in 1945 verlaten had. Vertegenwoordigers van verschillende instanties kwamen langs met nog meer toespraken en cadeautjes. De regering stuurde ons een gong, een

mooie grote medaille voor gedane diensten en een zilveren insigne, welke ik vandaag de dag in 2001 nog steeds draag. Meer uit nostalgie dan met trots.

Na enkele weken, toen de commotie een beetje was bedaard, begonnen de mensen me vragen te stellen waarop ik werkelijk het antwoord niet wist. Zoals: "Wat ga je nu doen? Terug naar Philips? De vrienden die ik voor 1943 had gehad, waren allemaal verhuisd of gestorven. Mijn vriend Simon was getrouwd met een meisje 5 maanden voordat ze hem twee jongens schonk, dus wat restte me eigenlijk nog....?"

Onze regering bood ons, terugkerende soldaten de kans om een vak te leren. We mochten zelf kiezen en ik begon aan een studie voor technisch ontwerpen bij PNBA. Philips zou de praktijkkant van deze studie voor zijn rekening nemen. Ik kreeg een positie in hun werkplaats welke helemaal geweldig had kunnen zijn als ik de hersens ervoor had gehad. Maar al gauw bleek dat mijn basisschoolkennis niet afdoende was om het benodigde technische jargon te kunnen begrijpen.

Overgenomen en ingezonden via Tiny van Bussel door Susan Meyers,
Het Nichte van Cees Groen

Legergoed

Door Amsterdam wandelt een dame met een baby. Zij draagt een mooie regenjas. Ze wordt achterop gereden door een auto met daarin Militaire Politie, die bij haar gekomen, uitstappen en de regenjas opeisen als zijnde "legergoed". De dame protesteert. Doch aangezien niets helpt, maakt zij aanstalten zich van de regenjas te ontdoen en geeft daartoe aan een van de MP-ers even de baby over.

Zij trekt de regenjas uit en geeft die aan de andere MP-er waarna zij verontwaardigd weg stapt.

De MP-er met de baby roept: "Hé mevrouw, uw baby!"

De dame loopt door en schreeuwt terug: "Houdt ze maar, want dat is ook "legergoed!"

Ingezonden door sobat Hofman uit Breda.

Het verhaal van Huib Lankhuizen zoals ook is te lezen op de website.

Deel 2

Tijdens ons verblijf in Vught kregen we een complete militaire training. Je kreeg theoretische training in a.o. krijgsmacht, hoe te camoufleren, oriënteren, de organiek van het leger, rangen en functies, groetplicht, opstellen van een compagnie, dus hoe de gelederen moesten worden opgesteld, wapeninstructie, kennis munitie e.d., onderscheid vijandelijke

voertuigen en vliegtuigen en instructies voor het wachtlopen

Praktijktraining bestond uit exercitie. Exercitie was de grondbasis van je hele militaire functie, daar moest je op kunnen vertrouwen en blindelings kunnen uitvoeren, een mechanisme dus. Zonder die kennis kwam je nergens, ja, op het kerkhof!!! Verder leerden we marcheren, de militaire houding, patrouillelopen, leren verdekt opstellen e.d., training op stormbaan, man tegen man gevechten, bajonetgevechten en Coopertesten(duurlopen) uithoudingstesten, marsen op afstand lopen in verschillende tempo's, wachtlopen, wapenbeheersing voor geweer, stengun, brengun, antitankwapens, o.a. bazooka's, granaatwerpers, maar ook het leren gooien van handgranaten. Kijk gooien kunnen we allemaal, maar nu nog op de juiste plek dat was wat we oefenden. In het begin waren dat granaten gevuld met zand i.p.v. springstof..

Discipline, discipline, discipline en nog eens discipline tot het uiterste. Ik kreeg hier mijn opleiding voor brenschutter.

We kregen les van onderofficieren van het 6e Britse leger. Ze waren streng, maar wel aardige jongens. We leerden precies wat we moesten weten. Ook onze onderofficieren werden door hun meegetraind

Lies Hansse (die van Deense afkomst was) zat toen ook al in Vught op de training en ook de Britse instructeurs hadden al in de gaten wat voor figuur Lies was. Een goedmoedig sulletje. We hebben Lies ook gebruikt als camouflagevoorbeeld. Lies hebben we toen zo goed gecamoufleerd, dat hij totaal onzichtbaar was voor de instructeurs. Pas toen Lies bevolen werd om zich te melden en zich bewoog, werd hij pas gezien. Hoewel we hem iet wat te uitbundig hadden gecamoufleerd, kregen we toch met een lach een pluim van de instructeur.!

We zijn tot september 1945 in Vught geweest, totdat daar bekend werd gemaakt dat je kon kiezen om vrijwillig naar Nederlands Indië te gaan. Als je dat niet deed bleef je in Nederland in de Nederlandse vrijwillige dienst, ging je wel dan werd je overgeplaatst naar Sittard In Vught kregen wij onze injecties tegen tropenziektes De jongens die op dat moment in Sittard zaten en niet meegingen naar Indië werden overgeheveld van II-6RI naar I-6RI. De jongens die dus naar Indië gingen, werden allemaal ingedeeld bij II-6RI. Sittard was een doorgangplaats in een voormalig klooster Lijenbroek en daar werd dus alleen alle indelingen e.d. gedaan. Tot 14 oktober 1945 zijn we in Sittard geweest. 14 Oktober 1945 gingen we vanuit Sittard per trein naar Calais in Frankrijk.

Denk maar niet dat het een pleziertochtje was, die treinen waren oude rotte dingen met kapotte ruiten, dus het was ook nog steenkoud onderweg

In België hebben we nog een tijd vastgestaan, maar uiteindelijk toch in Calais aangekomen. Daar vanuit ging de reis met de “Biaritz” naar Dover in Engeland. Vanuit Dover weer met de trein door naar Reading en dan het laatste stuk naar het Transit Camp Easthampstead in Wokingham gemarcheerd.

Van 15 oktober 1945 tot 28 oktober 1945 zijn we in een barakkenkamp in Wokingham geweest. Daar werd beetje bij beetje de hele tropenuitrusting uitgedeeld. Daar kregen we ook de nieuwe wapens. Daar waren we blij mee, niet dus! Die nieuwe wapens zaten helemaal in het vet en daar was je wel een dag mee bezig om weer vetvrij te maken. Aan een opleiding werd hier niets gedaan.

27 Oktober 1945 werden we per trein naar de haven van Southampton overgebracht, waar we ingescheept moesten worden. Daar lag tot ieders verbazing de, tot troepenschip omgebouwde, 1e Nieuw Amsterdam van de Holland Amerika Lijn.

Voor de oorlog heeft daar mijn schoonvader ook nog opgevaren, het was toen pas gebouwd en was een paleis van een schip. Nu was het dus omgebouwd voor het troepenvervoer en van dat luxe passagiersschip was niet veel meer te zien. Nadat het schip zijn taak had voldaan als troepenschip is het bij terugkomst in Rotterdam de droogdok ingegaan en weer omgebouwd tot passagiersschip.

Op dat schip werd dus alles ingeladen. Persoonlijke bezittingen moest je allemaal zelf bij je dragen. Wat een gesjouw. Binnen in ‘t schip was het immens groot. Ik was nog nooit op zo’n groot schip geweest en het is dan ook wel een paar keer gebeurd dat ik verdwaald ben.

Ieder onderdeel had een eigen afdeling waar je tijdens de reis verbleef. De bedden waren in de vorm van stapelbedden. Je sliep met vier man boven elkaar. Dus als je bovenin sliep had je een hele klim.

Onze slaapzaal was in de Rich Carlton, de voormalige balzaal. Tijdens de reis vermaakten we ons met kaarten, sporten en wat militaire training. Ook kreeg je al wat voorlichting over Indië en kreeg je les in het Maleis. Eten deed je in ploegen in grote eetzalen. Daarvoor bracht je zelf je eigen eetgerei mee en had je om de zoveel tijd keukencorvee.

Aan het eten aan boord mankeerde niks. ‘t Was allemaal prima. Het was hier dat ik voor het eerst cornflakes als ontbijt kreeg. Ik ben gelukkig niet zeeziek geweest, hoewel we in de Golf van Biskaje een flinke storm hebben gehad. Driekwart van de opvarenden is toen zeeziek geweest. Ze zagen groen van ellende.

Onderweg zagen we behalve water ook in de Straat van Gibraltar aan beide kanten de kust van Afrika en Gibraltar en zo kwamen we dan in de Middellandse Zee. Je kon ook al merken dat het al iets warmer werd. Hier

zagen we voor het eerst dolfijnen die met het schip mee zwommen. Dat was een prachtig gezicht. Ik had nog nooit een dolfijn gezien, wel op een plaatje, maar in ‘t echt is dat wel even wat anders.

Aan het eind van de Middellandse Zee kwamen we dan aan bij Port Said aan het Suez kanaal. Daar hebben we een nacht gelegen om te bunkeren. Terwijl we daar lagen, kwamen ook van die Arabische kooplui met kleine bootjes langs om spullen te verkopen, zoals tassen, sigarettenkokers en allerlei andere snuisterijen. Een bonte verzameling was dat om te zien “Hammele, Hammele, Hammele”, riepen die kooplui. Hadden wel van handelen gehoord, maar spraken dat uit als hammele. “Kijke, kijke en nie kope”. Dat hadden ze snel opgepikt.

Na het bunkeren zijn we via het Suezkanaal verder gevaren. Dat was ook een leuke ervaring, want daar zagen we aan twee kanten de kust, maar nu van Egypte en Saoedi-Arabië. Aan de Egyptische kant zag je allemaal gebouwen, maar aan de Saoedische kant zag je alleen maar woestijn. We mochten daar niet hard varen, omdat het daar zo ondiep was en dat we anders de bodem zouden omwoelen. Ook mochten we niet met z'n allen aan één kant van het schip gaan staan kijken, maar moesten we in opdracht van de stuurman, voor het verdelen van het gewicht, aan beide kanten gaan staan, want anders kreeg het schip moeilijkheden met de besturing. Ja, niemand wilde iets missen, dus verdelen maar.

Via de Bittermeren kwamen we uit in het Suezkanaal en dan door naar de Rode Zee, waar ik voor het eerst vliegende vissen zag, via de Golf van Aden naar de Indische Oceaan richting Ceylon. Daar hebben we bij Colombo ook weer een paar dagen gelegen om te bunkeren en de post aan boord genomen. Dat was een welkome afleiding. Ook hier weer hetzelfde tafereel als in Port Said met de kooplui. Na Ceylon door naar Malakka. Op 20 november 1945 kwamen we, na ruim drie weken varen, aan op het eiland Penang. Daar werden we ontscheept en met trucks naar Morib-Beach vervoerd. Eindelijk weer vaste grond onder de voeten. Wij hadden geen eigen vervoer, dus dat werd gedaan door de Brits-Indische troepen (Ghurka's) Dit was onze voorlopige eindbestemming. We werden gelegerd in een behoorlijk smerig oud Jappenkamp. Maar we hadden een prachtig uitzicht. Vanuit ons kamp konden we zo de zee zien. Wel lekker, want dan konden we nog eens een verfrissende duik nemen.

Hier kregen wij onze tropentraining. Die kregen wij van het Britse leger. In ons geval van een Schots onderdeel, de Camaronions. Zo leerden we hoe we ons moesten bewegen in het landschap en konden wennen aan het klimaat. We kwamen het kamp niet af, want er was niks. Alleen vermaak aan het strand. Wat voetballen, tafeltennissen. Tijdens ons verblijf moest er ook gefoerageerd worden. Dat deden we in Kuala-Lumpur en Klang

Wij gingen dan met de Ghurka's mee als militaire begeleiding. We zijn vier maanden op Malakka geweest, eigenlijk langer dan gepland was, maar we moesten wachten op toestemming van de Britten, die ons wegens politieke redenen niet eerder op Semarang wilde toelaten. 14 8 Maart 1946 werden we met s.s." Sommelsdijk" van Malakka naar Semarang op Java gebracht.

Op 12 maart '46 waren we dus op onze eindbestemming. Hier zou alles moeten gebeuren. We zijn in Semarang aan land gegaan met kleine bootjes, want de havenfaciliteiten van Semarang waren niet toereikend voor grote schepen, dus we stapten over in kleinere bootjes om aan land te gaan. Hier zou onze militaire taak, waarvoor we opgeleid waren, de verdediging van Semarang, beginnen. Hier moesten we de Engelse para-troopers, de 5th parachute brigade gaan vervangen, die weer terug naar Engeland zouden gaan, wanneer wij voldoende waren opgeleid.

Na het aan wal komen, werden wij gelegerd in de stad Semarang, in het protestants weeshuis aan de Bodjong. Hier werd ons bataljon heringedeeld van 5 compagnieën gevechtseenheden naar vier compagnieën plus werd van de vijfde compagnie een ondersteuningscompagnie geformeerd. Die bestond uit o.a. zware mortieren, genie-afdeling en verbindingsafdeling. In het weeshuis kregen wij onze zware mortieren en leerden wij van de Engelse para's hoe wij met die wapens moesten omgaan. Dat oefenen deden we op het terrein van het weeshuis. Het oefenen bestond uit leren berekenen van afstanden van doelen, richten, kompaslopen en kaartlezen. Droog oefenen met de mortieropstellingen, laden, afvuren en eventuele technische problemen leren oplossen. Ook leerden we hoe we met de radioverbindingen moesten omgaan, want daar zouden we later op patrouille afhankelijk van zijn. Nadat we ongeveer een maand hadden geoefend, op 1 juli '46, zijn we als ondersteuningscompagnie zelfstandig verder gegaan. Hiervoor was ik ingedeeld bij de stafcompagnie 2-6RI.

We werden toen gelegerd in het voormalige N.I.S. gebouw, dat werd op Semarang onze thuispost. Dit gebouw was het hoofdkwartier van de Nederlandse Indische Spoorwegen geweest. Dit is gedurende de tijd dat ik op Java heb doorgebracht het hoofdkwartier van II-6RI geweest. Hier werden we dus ingedeeld bij de T- Brigade. Ik was ingedeeld in de T-brigade(tijgerbrigade) II-6RI O.V.W., oorlogsvrijwilliger. De T-brigade bestond uit verschillende bataljons. O.a. verbindingstroepen, artillerie en genie. Onze compagnie viel onder het gezag van kapitein Veldman en onze pelotonscommandant was Luitenant Feyen. Die

indelingen veranderden nog wel eens gedurende de dienstdag en hing af van het onderdeel waarbij je werd ingezet.

De Tijgerbrigade had als embleem de tijgerkop. De inlanders noemden de tijger *MATJAM KATAWA*, wat lachende tijger betekent. De kapotte schoen, (*Sepatoe roesak*) is het bataljonsteken van 2-6RI en staat symbool voor de periode dat 2-6RI is heropgericht. De periode van '44, toen er namelijk haast geen schoeisel te krijgen was door de oorlog en er een groot gebrek aan schoenen was en iedereen nog gewoon met zijn eigen burgerschoenen liep. Het OVW teken staat voor oorlogsvrijwilliger en Je Maintierdrai staat voor het Nederlandse leger. Dan hadden we ook nog 2-6 RI op een insigne boven aan de mouw.

Het leven op en in de kazerne was eigenlijk net als tegenwoordig. Op de dag moest je gewoon je militaire plicht doen en 's avonds was je vrij en dan gingen we of naar de kantine of naar de stad. Daar gingen we naar de bios, dansen en uit eten, als de kok op de kazerne weer eens niet lekker had gekookt.

In de eerste weken was het eten helemaal nog niet goed geregeld. De keukens moesten nog helemaal worden opgezet, dus aten we de eerste drie vier weken alleen nog maar de noodrantsoenen van de Engelsen. Dat waren voornamelijk biscuits. We hadden onze eigen Nederlandse kok die ook Indisch kookte, sgt kok J.J. Reijnart, die al vanuit Vught met ons mee is gegaan. Hij was een beroepsmilitair van voor de oorlog in '40. Het was zo dat we maar één dag in de week Hollands aten en de rest van de week was Indisch-Chinees. Hollandse producten moesten worden ingevoerd en waren daarom veel te duur. We aten wel Hollands, zoals aardappels, maar die kwamen dan uit blik. De puree, wat toen nog iets nieuws was, kon je gebruiken als vulmiddel om gaten te stoppen. Het Indische eten bestond o.a. uit gebakken rijst, witte rijst, loempia, taugé. Ja, in het begin was dat Indische eten maar raar. 't Smaakte allemaal zo anders die groentes, rijst en kruiden. Die vreemde groentes smaakten voor ons niet altijd even lekker. Ik weet nog dat er een soort spinazie bij was die wij *Alang-Alang* noemden, wat wild gras betekent. In de kantine was brood met spiegelei (*teloor mattisappi*) en koffie zeker in het begin een heel gewild menu. Maar je wende wel aan dat vreemde eten (*makan*) en na een tijdje vond je het allemaal best wel lekker. Ik at het liefst Nasi Goreng speciaal met een gebakken eitje, een beetje groente en pindasaus. Echt die speciale gerechten zoals garnalen en wat je nu allemaal bij de Chinees kan halen, was het niet, gewoon degelijke maaltijden. Als je echt aparte dingen wilde eten, ging je in Semarang bij Toko Oen eten, die had die aparte dingen wel, maar daar moest je dan wel voor betalen.

Het brood werd door onze eigen bakker in Semarang gebakken. We hebben wel eens op een buitenpost gezeten en daar had een burger, van half Chinese afkomst een kleine toko in chinees eten geopend. Je kon bij hem ook meer de speciale gerechten kopen, maar ook een lekkere goede nasi voor een paar centen. Ja, dat mannetje had het slim bekeken, een toko opzetten vlak bij zo'n buitenpost. Hij had zo altijd klandizie, zeker omdat hij goed eten voor weinig geld verkocht.

Wanneer we van het kazerneterrein gingen, waren we verplicht om ons wapen bij ons te dragen. Je geweer moest je ten alle tijden bij je houden. Links je geweer en rechts het meisje. In sommige gelegenheden was het wel dat er twee militairen in een apart kamertje zaten, daar kon je dan je geweer in bewaring geven. Je kreeg dan een nummer waarop je dan je geweer weer kon ophalen. Maar het gebeurde ook wel dat jij of één van de maten de pineut was en op alle geweren moest letten. We werden ook wel eens uitgenodigd bij Indische families. Je ging daar dan een avond op bezoek. Dat was best leuk. Je leerde buiten al dat militaire gebeuren ook de inlandse bevolking kennen. Dat waren altijd heel gezellige avonden, want die mensen waar je werd uitgenodigd, spraken ook allemaal Hollands.

Dat was altijd een fijne afleiding, zeker wanneer we weer een opdracht achter de rug hadden.

We hadden bij toerbeurt dienst op de buitenposten. Die buitenposten waren opgezet om de toegangswegen naar Semarang te bewaken. Hier werden de burgers gecontroleerd op eventueel wapenbezit. Wanneer je inderdaad iemand met wapens betrapte, werd die gearresteerd en naar de kazerne overgebracht, waarna hij of zij werd overgedragen aan de militaire politie. We moesten o.a. het vliegveld Kali Banteng beschermen tegen vijandelijke aanvallen van achtergebleven Jappen en de opstandelingen die tegen het Nederlandse gezag waren. Het was hier dat onze kapitein Veldman en Luitenant Fick tijdens een verkenningsvlucht boven Semarang en omstreken door de vijand zijn beschoten en aan hun verwondingen bleken te zijn overleden bij aankomst op het vliegveld Kali Banteng. Dat waren voor ons de eerste makkers die op Semarang sneuvelde.

Bij de verdediging van het vliegveld Kalibanteng hebben we op 4 Augustus 1946 heel zwaar onder vuur gelegen. Dat was de allereerste grote aanval van de vijand. Kees van Rodijnen, die op die foto staat, heeft toen een schot door zijn been gehad. We stonden toen naast elkaar en hij werd door zijn been geschoten. Driek Norbart is toen ook nog aan zijn hoofd gewond geraakt.

De aanval was bedoeld om de Tijgerbrigade uit Semarang weg te krijgen en het vliegveld Kalibanteng weer in Indonesische handen te krijgen. Het

vliegveld lag een heel eind buiten de stad Semarang en kon rondom worden aangevallen. Terugwinnen van het vliegveld en Semarang zou voor hun een morele overwinning zijn en hadden ze de aan- en afvoer per lucht dan weer in handen. Ja, toen hebben we heel hard moeten vechten. Het was heel zwaar daar. Heel wat anders dan een patrouille lopen. Voor mij is dit de rotste aanval geweest die ik heb meegemaakt. Het was de allereerste grote aanval waar we mee te maken kregen en je wist nog niet zoveel.

De situatie was erg benauwd. De vijand zat heel dicht op de post. We konden ze zo zien lopen!!! Extra kruitzakjes om te vuren hoefden we niet te gebruiken, want we schoten tot 100 meter vanaf de post. Dus we hoefden niet eens afstand te bepalen, maar alleen te mikken. De granaten vielen net buiten de post. Vanuit alle opstellingen van de post werd er volop gevuld. De kist granaten die we bij het stuk hadden, was regelmatig leeg. Dan moest er een mannetje naar de bunkers rennen om nieuwe voorraad te gaan halen. Die granaten lagen in een bunker om te voorkomen dat met een voltreffer bij aanvallen niet ineens de hele boel in de lucht zou vliegen.

De situatie werd steeds benauwder en het zag er op een gegeven moment naar uit dat wij ons zouden moeten terugtrekken. We hebben toen echt klaargestaan om te vertrekken. Maar gelukkig hebben we toen ook nog versterkingstroepen gekregen.

Ja, we hebben het daar heel zwaar gehad. We hebben toen heel hard moeten vechten om het vliegveld in handen te houden. De aanvallen waren niet alleen op het vliegveld van Kalibanteng hevig, maar op meerdere plaatsen in Semarang was de strijd toen heel fel en het heeft er erg om gespannen om de overwinning te behalen, omdat de vijand zijn zinnen had gezet op het vliegveld en Semarang.

Na deze aanval hebben we nooit meer zo'n zware aanval op een post gehad. Wel als we op patrouille moesten, maar nooit meer op een post. Het was toen ook gelijk over bij die gasten. Ze hadden gezien dat het niet lukte en dat wij sterker waren. Later in Salatiga waren de aanvallen ook heel erg zwaar, maar dat lag toch weer anders, want toen waren wij de aanvallers en kregen zij van ons alles op hun dak. Op Kalibanteng kregen wij alles van hun op ons dak, want toen waren zij de aanvallers. Ja, dat lag anders, want dan had je zelf niet zoveel verliezen. Op Kalibanteng hadden wij de meeste verliezen.

In het begin tijdens de overgangsfase hebben wij verschillende keren ondersteuningsvuur gehad van de marine. Dit ondersteuningsvuur kregen we o.a. de M.S. Kinsbergen, M.S. AbrahamCrijnssen, M.S. Banckert en M.S. Kortenaer. Ik weet dat het grote oorlogsschepen waren en met hun

kanonvuur een heel eind weg konden schieten. Toen de organisatie van de Knill RVA op gang was gekomen, hebben wij van de marine geen gebruik meer hoeven te maken.

Over het vliegveld van Kalibanteng heb ik nog een verhaal. Ik ben eens een keer mee geweest met een verkenningsvlucht boven Semarang. Dit was wel voor kapitein Veldman en luitenant Fick zijn gesneuveld. Wij lagen toen op het vliegveld Kalibanteng en we maakten zo wel eens een praatje met die piloten. Er was een hele sympathieke vent bij waarmee ik goed kon opschieten. Dat meevliegen gebeurde stiekem, want dat mocht helemaal niet. De jongens van de vliegersdienst mochten niet zomaar iemand meenemen. Niemand mocht weten dat je mee ging. Die piloot waarmee ik goed kon opschieten, heeft geregeld dat ik stiekem in het vliegtuig kon komen. De andere bemanningsleden van het vliegtuig waren ook op de hoogte dat ik mee zou gaan. Ja, dat was allemaal best wel spannend natuurlijk. Het bleek achteraf dat die piloot wel eens meer stiekem zomaar iemand meenam en dat de bemanning daarvan op de hoogte was, maar daar werd nooit over gepraat. Toen hij weer een opdracht had om een verkenningsvlucht te maken, een briefing heet dat, heeft hij mij dat ingeseind hoe laat ik naar de hangar moest komen. Kijk dat was nog niet zo moeilijk, want wij mochten natuurlijk op het vliegveld komen, omdat onze post daar was. Maar je moest wel zorgen dat ongezien op de startplaats in het vliegtuig kroop. Ja dat mannetje had dat heel uitgekookt geregeld allemaal. Het was ook nog een jonge vent, net als alle jongens daar natuurlijk. We hadden allemaal een beetje dezelfde leeftijd. Ja, het was best spannend natuurlijk, want het bleef link wat die jongen deed. Als mij het zelfde had gebeurd als kapitein Veldman, had hij voor de krijgsraad moeten komen.

Nou en daar ging je dan in die B25, de lucht in!! Machtig was dat. Een geweldige ervaring. Ik mocht voorin de B25 Mitchell. Dat is zo'n vliegtuig met zo'n grote glazen neus en dan kan je alles heel goed zien. Prachtig mooi was dat. Het was alleen jammer dat je met niemand over je avontuur mocht praten. Dat was veel te link, maar wel jammer, want je zou het best aan iedereen willen vertellen. Zelfs aan mijn maatje, Cor Lucas, durfde ik niets te vertellen. Ja en wie er nog meer met een zelfde verhaal in het rond liepen, dat wist je niet, want die hielden ook hun mond stijf dicht natuurlijk.

Nu jaren later is het inderdaad uitgekomen dat nog veel meer jongens zo'n vlucht hebben gemaakt en ook hun mond stijf dicht hebben gehouden.

huib lankhuizen

Natuurlijk weer een deel van het dagboek van Henny van Oosterhout:

Zondag 29 dec '46

De artillerie buldert weer. Heb wacht bij de telefoon. Om 10.00h is er met de Vicker geschoten op een vijandelijke patrouille die was gezien onder de 181 aan de voet van de berg.

Maandag 30 dec'46

Vandaag is er een grote actie bij 190 Poetjoeg. Vanmiddag heeft het flink geregend. Ben daarom thuis gebleven.

Dinsdag 31 dec'46 oudjaar

Vanmorgen op patrouille geweest. De laatste van dit jaar. Geen bijzonderheden.

Vanavond is het oudjaar. Hoe zou het thuis zijn? Hopelijk alles goed. We hebben gezellige in onze tent een gezellig onderonsje gehad tot 24.00h. Het was plenty handen schudden en een gelukkig en voorspoedig Nieuwjaar 1947 wensen. Wie weet wat ons nog te staat. Daarna vlug het bed in.

Woensdag 1 jan'47 Nieuwjaar

Vandaag vrije dag. Onze sectie geen wacht. Dat dachten we tenminste. Maar vanavond wij om 16.30h tot 23.00h naar de vooruitgeschoven voorpost "Noly". Om de wacht van 6 man van de ondersteuning compie, die een feestje heeft. Het is een gezellige wacht geweest. Er lagen olieballen en een pakje sigaretten per man. Het is droog gebleven vannacht.

Donderdag 2 jan'47

Vandaag is er weer een grote actie geweest op punt 190 Poetjeong en omgeving. Vanmiddag met Wietse naar de stad geweest. Wat inkopen gedaan en 'avonds naar de film geweest. Toen we thuis kwamen hoorden we vijandelijke artillerie ons kamp heeft beschoten. De granaten sloegen voor de stelling in zonder schade aan te richten.

Vrijdag 3 jan.'47

Vanmorgen naar de dokter geweest met mijn voet. Vrij van patrouille, die is om 15.00h vertrokken tot 20.00h. Ik heb zowat de hele dag achter de naaimachine gezeten. Toen de jongens terug kwamen waren ze bekap. Het was een zware patrouille geweest. Ze waren weer voor het eerst in de kampong "Kalialang" geweest sinds Dries T. daar gewond is geworden op die plaats.

Zaterdag 4 jan'47

Ik had de 1^e wacht vanmorgen. Aan de ingang poort kamp. Bij de 3^e coy is er een gesneuveld door eigen vuur. Een zekere Buijs. Een vader van 3 kinderen. Arme vrouw die achter blijft met 3 kinderen. Vannacht op wacht, had veel slaap gehad. Kon met moeite wakker blijven.

Zondag 5 januari '47

Vanmorgen tot 11.00h geslapen. Wim Kesselear vroeg of ik met hem mee ging zwemmen in de stad. Het water was heerlijk. Om 17.00h weer terug naar ons bivak. Geen post voor mij. Bij de 4^e coy hebben mortiervuur gehad.

Maandag 6 jan. '47 Driekoningen

Vandaag hebben we sportdag. Vanmorgen gezwommen. Heerlijk watertje. Ik heb nog foto's gemaakt.

Dinsdag 7 jan. '47

Vandaag wachtdienst. Het is de laatste dagen tamelijk rustig. Das all.

Donderdag 9 jan '47

De artillerie buldert weer. Zeker ergens bij een ander deel van de brigade weer actie. Vanavond om 17.00h op patrouille op de Penneppen. Om 20.00h waren we weer terug. Vanavond werd er flink geouwehoerd. Ps. Een grote actie bij de 3^e coy, 1 officier gesneuveld. Veel wapens buit gemaakt.

Vrijdag 10 jan. '47

Vanmorgen zijn we naar de 4^e coy geweest. Daar gaf Lou Bandy en het Melando-orkest een show. Ze zouden vanmorgen om 10.00h beginnen maar er was een kleine actie aan de gang. De TRI had zich binnen de perimeter gevestigd. Ze werden verdreven. 3 Tanks deden er ook aan mee. 1 man gewond. Er werd een hele lading zandzakken (juten) lege buit gemaakt. Om 12.00h kon de show beginnen. De patrouille was ook terug. We hadden plezier gehad. Het Melando-orkest was machtig. Alom bekende melodieën En het acrobatische danspaar viel ook in goede aarde. Het was alleen jammer dat sommige jongens er niet tegen kunnen een vrouw in broek en bustehouder te zien. Meteen fluiten en joelen. Ik heb het bivak van de 4^e coy ook nog bezichtigd. Maar het is lang niet mooi als Pirewapa van de 2^e coy, Om 15.00 h waren in ons eigen kampement.

Zaterdag 11 Jan. '47

Vandaag naar de stad geweest met mijn slapie Wietse. We hebben mooie film gezien. Een militaire vliegfilm.

Zondag 12 jan. '47

Vanmorgen of wel nacht om 02.00 h reveille De sectie moest op patrouille. En dat zijn wij. De maan scheen helder. Toch was ik nat van het zweet. De kali stroomde hard en trok flink. Toen we op de Penneppen waren, kregen we een muskieten aanval en die kregen staken ons dat het verrekte. Om 5.00h kwam de zon prachtig op. Na 1,5 uur observeren en we gingen we weer de kali over. Naar Kalipantjoer, Om 08.00 h waren we weer thuis. Vanavond om 21.00 h vertrekt de 1^e en 3^e sectie en ze komen om 02.00h vannacht weer terug.

Vrijdag 17 januari '47

Vanmorgen van de wacht af gekomen. Daarna een nieuwe vloer in de tent

gelegd. En zijn van iedere sectie 3 man gedetacheerd voor 14 dagen naar de 4^e coy, En mensen van de 4^e coy komen voor 14 dagen bij ons logeren. Vanavond was er een rotfilm in het kamp gespeeld. Onder de film begon het te regenen, Vandaag professor Romme op bezoek gehad, Ze hebben nog een foto van mij genomen terwijl ik me aan het scheren was. Ik vroeg of ze de foto naar mijn ouders wilden sturen.

Zaterdag 18 jan '47

Om 17.00h patrouille naar punt 144. We vertrokken via post NOLY. De kali was niet zo erg hoog meer. Voor punt 144 namen we stelling. Op 1 sectie na die ging de berg op. Opeens klonken verscheidene schoten. Later hoorden we dat er Pemoeda's in een alleenstaande hut met een aantal vrouwtjes aan het vrijen waren.. Twee karabijnen stonden voor de der. Ook hun schoenen en broek..Maar de schoten hoorden ze en de vrijerij was gauw gedaan. Hals over kop vluchten ze nakend weg. Zonder wapens en kleding verdwenen ze in de schemering russen de alang-alang. Een man werd nog in de hut aangetroffen. Die werd meegenomen om verhoord te worden. Daarna tot 21.00 h voor Kradenda stelling genomen. Het was flink donker , de lucht was zwaar bewolkt en de muskieten zoemden je om de oren. En toch maar stil blijven liggen en luisteren . Niets te zien of te horen. De terugtocht was lastig. We moesten een steile wand af om over de sterk stromende kali te komen. Arm in arm, tot ons middel door het vuile water. We konden ons amper op de been houden . We troffen nog 6 verdachte personen die daar niets te zoeken hadden. Ook die werden mee genomen. En zo modderden we verder weer de kali over. Eindelijk om 22.00h weer in ons kamp. Vlug gewassen en verschoond. Daarna eten en tidoeren in bed.

Maandag 20 jan'47

Vanmorgen zijn we gaan zwemmen/ En nog gedoken van de hoogste plank. Zingende gingen we weer terug naar Pirewapa. 14 man van de 1^e coy namen van ons de patrouille over omdat wij sportdag hadden ze moesten naar Kalilang en daar hadden ze 2 gewonden. Het 3^e peloton rusten direct uit. Om hulp re bieden. Ondertussen waren onze 3 inch mortieren kwamen om 14.00 h in actie En om 16.00h kregen wij granaatvuur van de vijand. \tot voor de stelling vielen de granaten .Een kwartier later kwam onze artillerie van Tjandi op het nieuwe vliegveld in actie. De inslagen lagen goed. Het moet ten westen van ons vol met TRI zitten. Morgenmiddag moeten er heen met ons peloton naar punt 190. Ik hoop dat alles goed afloopt.

Dinsdag 21 jan'47

In een broek 2 nieuwe zakken ingezet en vanmiddag om 15.00h naar punt 190 op patrouille . We stonden op de appelplaats aangetreden. Toen het begon te stortregenen en te onweren en te bliksemen De radioset werkte

al niet meer door het vocht. Zodoende zonder radio. En kregen voor het eventueel in de knijp zitten seingranaten mee als extra beveiliging De 2^e sectie was voorsectie. We volgden t paardenpad dat wel een bandjirrende kali leek. Zp stroomde het water op ons neer. Tot over de enkels in het water en modder. We waren al tot op de huid nat. De zware donderslagen en het weerlicht, deed je net aan zware artillerie denken. De mensen voor je zag je wazig door het watergordijn. Zo trokken we BacBangareb binnen en doorzochten daarna Poetjoeng. En daarna de steile hoogte op. De andere twee secties gingen in stelling. En de 2^e sectie bestaande uit 6 man + de sectiecommandant (korp) trokken op rechts van de berg. Glijdende en strompelende kwamen we aan de voet van de heling en toen, ach, schrik steil 30 m omhoog. Alles was spekglad en glibberig. De voorste mensen namen het beetje houvast ook nog weg.

Ondertussen rolden er los getrapte stenen ook los. Ik hoorde een van de jongens al een schreeuw geven. Wij de helper en ik waren de laatste en konden met onze zware wapening niet zonder hulp naar boven. Mijn bren werd doorgegeven naar boven en eindelijk na veel geharrewar kwamen we boven. Onder de modder en slijk

De wapens zaten ook vol met modder. Vlug stelling genomen en behoedzaam naar voren. Op de rand namen we weer stelling. Ondertussen kwamen de andere secties ook naar boven. Die hadden een betere weg genomen dan wij. Alle sigaretten waren kletsnat geworden behalve die van mij waren nog droog. Maar na uitgedeeld te hebben en aangestoken hadden werden ze toch direct nat van de regen. Na een half uur daalden we weer af. Geen vijand gezien. Die waren zeker aan het schuilen bij moeders. Via punt 125 en Mangarang weer terug .Om 20.00 h thuis, vies en vuil. Kapot als een hond.

Donderdag 23 januari '47

Vanmiddag naar de stad geweest. Een mooie film gezien. Vannacht om 01.00h moeten we op patrouille. Het is nu 20.00h rn ga vroeg naar bed. Ben om 21.00h weer wakker geworden. Er vielen geweergrenaten voor het kamp. Omdraaien en verder slapen .

Vrijdag 24 januari '47

Opstaan", schrik wakker .Het is Lei onze sectiecommandant. Het is 01.00h, heb nog plenty slaap. Heb weinig geslapen vanwege die mortiergranaten die de smeerlappen op ons afgeschoten hebben. En een paar uur bulderde onze artillerie. Bij een kaarsenpitje onze met de zo bekende patrouille worst gegeten. Met de truck naar Persilan. Het was een mooie nacht. Niet te donker. De maan zag je nog niet. Juist de sterretjes, blonken. Ofschoon het voor in het terrein toch knap lastig is voor Penning , onze eerste verkenner, om de juiste en beste pad te vinden. Vooral ravijnen en steile heuvels. We hadden oponthoud, want het "peerd" had een

spijkertje in zijn schoen, zodat de hele patrouille moest stoppen. Er werden nog allerlei opmerkingen gemaakt over het kreupele "Peerd" dat zijn hoefijzer had verloren. Om 04.30h kwamen we op punt 125 aan. En zonder iets gezien te hebben, kwamen om 6.00h in ons kamp Pirewapa aan. Na het eten het bed in. Was juist ingeslapen en werd wakker door de Jagers, die laag over ons bivak vlogen met donderend lawaai. De vliegtuigen waren oefeningen aan het houden In samenwerking met de grondtroepen o.a. met tanks. Ten westen van ons kamp hoorde ik granaatvuur. Om 10.00h moesten we opstaan voor een bespreking van L.v.d (luitenant van de dag) en nog waren die mustangs die razend over ons vlogen. De l.v.d. had het over de Lingadjatie-overeenkomst . En er werden allerlei vragen gesteld door de jongens. Alle troepen van de brigade zijn geconsigneerd. Waarvoor dat weten wij niet, maar volgens de geruchten staat er binnenkort wat te gebeuren. Momenteel weer granaatvuur ten westen van ons. Om 12.00h vanmiddag "alarm" voor het 2^e peloton (zijn wij) moesten ons meteen klaar maken om hulp te bieden aan het 3^e coy. Binnen 10 min. Waren we klaar. Moesten nog even op de truck wachten. Het peloton dat vrij was , die deden zich te goed aan de nasi goreng . Wij stonden klaar aan de weg toen de truck kwam. Allen er op en full speed naar het bivak "leeuwenhof" waar de 3^e coy ligt. Toen we na een half uur over de slechte wegen denderen hoorden we mortieren al . Toen we bij het bivak kwamen was de aanval bijna afgelopen. Er kwam een 7,5 tonner vol met lege verpakkingen en kisten van granaten. Enfijn, het al afgelopen en na een uurtje zaten we aan ons eigen portie nasi kreng. Vanavond een pakketje van thuis met filmrolletjes , koek en pepermunt.

Zaterdag 25 Januari '47

Vanmorgen om 9.00h samen met Wietse gevangenen wezen halen. Het regende dat het verrekt. De wegen buiten worden slecht of zijn al kapot gereden. Om 10.00h waren we weer terug. Het 1^e peloton was al op patrouille. Geef ze het doen met dit weer, afijn, we hadden het zelfde een paar dagen geleden. Ik ben vannacht vrij van wacht maar moet toch een wachtje kloppen in de Vickerstelling. Deze bunker lekte als een mand. Het is fris en heb kippenvel. Doe mij straks wat extra's aan tegen de kou. Straks moet ik op de gevangenen letten die hier werken, maar ik wacht maar. Het regent nog olifanten.

Maandag 27 jan. 47

Vanmorgen om 05.00h reveille. Om 6.00h piki naar Gebangsoewoe naar hoogte +90. Verkenning en observatie. Een verdachte gevangen genomen .Daarna naar Kradenan. Het werd 09.00h weer heer en zweette als een paard. We hebben deze rit geen natte voeten gehad. Want we zijn over post NOLY met een roeibootje over de kali gezet. Er stond een flinke stroom. Ik heb de bren op de terugtocht overgegeven aan mijn helper., want ik was

bekaf van het sjouwen. Verder niets bijzonders.

Woensdag 29 januari '47

Er gebeurd de laatste tijd niet veel, Vanmorgen de krijgsgevangen gehaald uit het mlatenkamp. Er is veel regen de laatste dagen.

Donderdag 30 januari '47

Vanmorgen om 06.00h vertrokken naar punt 190. Daar ±150 m in linie op getrokken door zwaar terrein. Hoge begroeiing met alang-alang en doornstruiken. Geen vijand te zien.

Vrijdag 31 januari '47

Vanmorgen de 1^e wacht van 7.00h tot 10.00h in de Vickeropstelling, Vanmiddag trokken 2 compagnieën TRI op 1500m afstand van ons bivak gesignaleerd(Jokopromo) . Vannacht verhoogde waakzaamheid. Verder niets bijzonders voorgevallen.

Zaterdag 1 februari '47

Vanmiddag met Wietse naar de stad geweest. Inkopen gedaan. Om 18.00h weer terug in het kamp. Kreeg twee brieven . Een van thuis. Ze maken zich ongerust dat is dom. Alles in toch oke. Er is geen vuiltje aan de lucht. Morgen patrouille.

Zondag 2 februari '47

Ja hoor. Vannacht om 01.00h opstaan. Ik had gehoopt dat we vannacht rustig konden doorslapen, maar het heeft niet mogen zijn. We werden met de truck naar Djarakka gebracht. Daarna langs 125 naar Banbagareb in hinderlaag aan liggen. Het was tamelijk donker en regenachtig. Alles was weer modderig en de glij en valpartijen bleven niet uit. Je kon de jongens horen vloeken en knetteren. Nu ik ben ook een paar maal met mijn bed in de modder terecht gekomen, maar mijn bren bleef schoon. Piet v. B hielp mij de steile tjt op komen. Voor bangbangareb gingen we op een heuvel naast het pad in de alang-alang in hinderlaag liggen. We moesten 2 uur blijven liggen. Ik had gezwete van dat sjouwen maar nu begon het ook nog te regenen. Er stond een straffe koude wind zodat ik lag te rillen van de kou. Om 6.00h werd het licht en gingen we piki. Ik nam een sigaretje, daar knapte ik van op. Over de Kra...pantjoe, zijn we in linie terug gegaan om evt. varkens te schieten, maar als ze je horen zijn ze zo verdwenen. Je vind overal sporen van ze, net omgeploegde grond waar ze gewroet hebben. Om 8.00h weer op kamp. Het is nog steeds regen. Bah bah, wat een weer. Wel goed om te slapen. Maf ze.

Dinsdag 4 februari '47

Vandaag bij de 4^e coy is een grote actie geweest. Een tank is op een mijn gelopen en is licht beschadigd. Vandaag naar de? Geweest.

Woensdag 5 februari '47

Op patrouille vanmorgen om 11.00h vertrokken via post NOLY. Van Kaiaalang naar 144. Serg.Evertsen is Kalialang ingegaan. Ik moest hem dekken met de bren. Toen ze terugkwamen naar 1 uur, trok onze sectie

ook terug. Ze hadden vijand gezien. Zodat na 10 minuten de mortieren een machtig bombardementje gaven. Naar hoogte 144 ging het in vlug tempo. Voor mij met die bren te snel en te vermoeiend.

Mijn hele gezicht was rood verbrand van de zon. Daarna via post NOLY met de roeiboot over de kali. Om 16.00 h weer in het bivak.

Donderdag 6 februari '47

Vannacht om 04.00h waren onze vliegtuigen al in actie. Later hoorden we wat het feitelijk was. Uit berichten hoorden we dat men te weten is gekomen dat de T.R.I. het nieuwe vliegveld wil bombarderen. Onze jachtvliegtuigen hebben de hele dag gevlogen. Iedere keer met 2 toestellen in de lucht. Dat ging door tot vanavond toen het donker werd. Zo gauw een van onze wachtposten vijandelijke vliegtuigen ontdekt moet dat in code per telefoon naar de 1^e coy overgebracht worden. De code is : opoe is over” Dan wordt op het vliegveld alles in gereedheid gebracht om de heren warm te ontvangen. Vannacht heb ik wacht met Adje S aan de poort. Er is vanavond film in Pirewapa. Het was vannacht erg licht geweest . Om 04.00h kwam een wagen van de mobile sectie. De chauffeur heeft een uur bij ons gezeten. De tijd ging gauw om.

Vrijdag 7 februari '47

Vanmorgen geslapen. Om 12.00 h appel. De dokter was gearriveerd. We kregen een tyfusspuit en weer de pokken gezet. We zijn van 14.00h tot 19.00h reserve. De vliegtuigen hebben weer de hele dag gevlogen. Ik krijg de laatste weken weinig post.

Zaterdag 8 februari '47

Plotseling uit onze slaap gehaald te worden is niets leuk. Afijn maar opstaan. Het is 02.00h 's nachts. Het maantje schijnt helder, maar in onze tent is het donker. Onze kaars is op en in het donker ons aankleden. Daarna eten. De thee was verdomd lekker vanmorgen, Dat gebeurt ook niet dikwijls. Om 0.300h vertrokken we via Kalipantjoer, naar hoogte 190. Het was een prachtige nacht. Het maantje scheen ons zo plezierig toe zodat ik vergat het zware gewicht van mijn brengun die ik op mijn schouders drukte. Het maantje deed alles lichter lijken. Banbankareb en Poetjoeng werd natuurlijk donker. Toen we door het zwaar begroeide terrein gingen. Met hier en daar een zilveren plekje maanlicht dat langs een palmtak op de grond gleed. Het was een mooi gezicht. Het klimmen van de hoogte ging nu veel gemakkelijker omdat het de laatste dagen niet meer geregend heeft. Lei R., de korporaal, trok mij en het “peerd”duwde me omhoog., zodat ik de steile klim omhoog vloog. De 2^e sectie nam direct stelling. Ik legde me languit op de helling in het natte alang-alang met de bren voor mij. Er was niets te zien. We gingen 300 meter naar voren. Daar weer geobserveerd. Niets te zien. Ondertussen was het licht geworden en toen werd het warmen. We waren weer tot heuphoogte kletsnat van de dauw.

Om 08.00 h weer thuis. Na het poetsen van de bren. Daarna wassen en heerlijk gepit tot 12.00h 's middags. Dat is alles.

Zondag 9 februari '47

Vanmorgen tamelijk actief geweest. Heb al mijn schoenen gepoetst en ingevet. Om 11.00h begon de mis. Dat is het enige dat merkt dat het zondag is. We hebben weer wacht. De 2^e sectie is vrij. Behalve ik, die weer pech heeft. Moet vannacht met Botje op wacht. Bij de verbindingen. Het was tamelijk donker. De maan was erg bewolkt.

Maandag 10 februari '47 mijn verjaardag.

De wacht is goed verlopen. Heb nog een paar uurtjes kunnen slapen, Vanmorgen nog mortiervuur in de buurt van de 2^e coy. Om 9.00h zijn we gaan zwemmen. Het was heerlijk water. Vanavond hebben we Pirewapa een machtig mooi cabaret gezien, geheten "het leger licht". Het was jammer dat sommigen jongens hun fatsoen niet kunnen houden als ze een paar vrouwen zien. Verder was het een mooi einde van mijn verjaardag. Misschien volgend jaar thuis.

Woensdag 17 februari '47

Vanmorgen kwam een patrouille thuis met een geschoten wild zwijn dat direct werd geslacht. Vanmorgen eindelijk weer een brief van thuis.

Vanmiddag wacht in de Vickerbunker. 3^e pel van 13.00h-15.00h.

Vanavond vrij van wacht. Gelukkig kan ik nu mijn brieven beantwoorden.

Donderdag 13 februari '47

Vanmorgen was Kees de Bok op bezoek geweest met zijn pleegvader. Namelijk hebben we bezoek van de prins Bernhard kapel in Pirewapa. Ze hebben een uur lang voor onze coy gespeeld. Nu het was af! En Kees de bok stond er zo gemoedelijk bij te kijken met zijn zwart verzilverde rugbekleding. Er zijn veel foto's genomen van de veelvraat. Zelfs de bananenstruiken kon hij niet met rust laten. Hij zou ook een liefhebber zijn van bier en whisky, liefst puur, daar is hij verzot op. Die drankorgel. Er zijn vandaag weer een heel stel bevorderd tot soldaat 1^e klas., korp. En sergeant. Behalve Henny natuurlijk.

Ik had deze maand zeker een streep verwacht. Vooral omdat ze het al in vorig jaar augustus al beloofd hebben, Maar alla, als ze mijn niet geven, dat ze die streep dan houden. Vanavond 2 brieven gehad. Een van Gerard en Jose en een van Ria. Morgen op patrouille. Das all.

Vrijdag 14 februari '47

Vanmorgen werden we om 4.00 h gewekt. Om 5.00h vertrokken met de truck naar de 4^e coy. Het was een gevechtspatrouille, Een pel van de 3^e coy en een pel van de 4^e coy gingen ook mee., De compagnie werd geleid door de kapitein van de 4^e coy. Onderweg werd nog een spion gearresteerd diir Ferdi de tolk. Nu het was rot en onoverzichtelijk terrein. Vele heuvels op en af. Voordat we vertrokken werden we gewaarschuwd voor bommen mijnen en boobytraps. Om 9.00h was het al geweldig warm en het zweet

gutste ons van het gezicht. Het peloton voor ons liep te vlug. We hebben geen vijand gezien. Alhoewel we ze zeker verwacht hadden Toen we op de berg stonden. Hadden we een prachtig gezicht op de zee en op de tambaks (visvijvers)

Ik was al behoorlijk moe. Mijn knieën knikten, de bren werd steeds zwaarder. Het lopen ging op het laatst automatisch en was blij dat ze mijn bren overnamen. Tegen 11.00h kwamen we weer bij de 4^e coy aan. De kantinewagen stond ook, maar ze had niets bij zich en we waren aan het kankeren. We waren bekap en je verheugde je op lekker drinken en je krijgt niets. Ondertussen was er een peloton stootstroepen vers uit Holland aangekomen. Die liepen patrouille in zw. richting. Om 12.00 kwamen we in ons bivak. Heb me camouflagepak uitwassen. Heb mijn bren gepoetst. Ik heb pijn in mijn armen en in mijn benen die voelen moe en slap en aan. Ik ga wat slapen. Ik ben kapot. Hopelijk voel ik mij straks wat fitter. Vanavond 2 brieven gekregen. Een van pater Touw en een van Cora met een foto van haar. Nu ik herkende ze op het 1^e gezicht niet meer. Wat is die veranderd en zo'n dik gezicht heeft ze gekregen. Het is een hele dame geworden. Ik hoorde dat een stootroeper is gesneuveld. De arme knul

Zaterdag 15 februari '47

Vanmorgen had ik de 1e wacht van 07.00h-10.00h. Ik heb wat brieven geschreven. Het 1e peloton is patrouille bij de 4e coy. Ongeveer om 08.00h hadden ze contact. We hoorden ten westen van ons schieten. Ook hoorden we mortier en artillerie vuur. Een man was gewond door een gewerschot. Toen ze hem wilden helpen, liep een man op een landmijn zodat die ons 2 doden kosten

De bataljonsarts gewond. Ook Rudie G. En Lei W. en nog enkele door scherven. En vanavond gaat het opnieuw staakt het vuren in. Het is weer een klap voor 6RI. Bijna iedere dag sneuvelen er jongens. De vlag werd 's middags half stok gehesen.

Maandag 17 februari '47

Vandaag hebben we bezoek gehad van 13 RI. Ook een Limburgs O.V.W. Bataljon. Vanmiddag om 14.00 h op patrouille naar punt 190. Het "Peerd" maakte de tocht moeilijker en zwaarder dan nodig was, Hij ging dwars door de sawah's heen en heuvels op en af terwijl we het pad konden volgen naar Poetjing. In Bankareb viel een man uit. Die had pas malaria gehad. Met 2 man begeleiding ging de zieke terug naar ons bivak. Wij moesten uitkijken in de kampong die we doorzochten naar menselijke resten. We roken het lijk al op afstand. Ba wat een stank. Het dode lichaam was van een inheemse, die zal wel van zwakte zijn gestorven, denk ik. De beenderen lagen al bloot. Een hoop rottend vlees met maden. Ik ben maar gauw doorgelopen. Het was niet om uit te houden. Hadden we maar benzine, dan hadden we het lijk kunnen verbranden, nu blijft het liggen.

Op punt 190 was niets te zien. Ik vermoed dat de TRI zich heeft teruggetrokken achter de demarcatielijn. Om 18.00h waren we weer in ons bivak.

Dinsdag 18 februari '47

Vandaag controle door de geweer makers van de brigade op alle wapens van de coy. Om 11,00 h kwam het bericht dat er een prinses was geboren. De kanonnen gaven saluutschoten af. Ons peloton heeft de wacht. Ik en Wietse hadden de wacht op de hoek van het 1e peloton. De nacht was zeer donker. We hoorden fijne radiomuziek tot ons doorklinken op de achtergrond. In Holland zal het wel plenty op feest zijn en wij staren maar in de duisternis van de ganse nacht. Na 24.00h twee man in de stelling kan men elkaar aflossen. Kan een man een oog dicht doen en de andere waakt. Zo gaat het de gehele nacht door.

Woensdag 19 februari '47 Het was vroeg reveille voor de gehele coy. Om 5.00h op. Dat zal voor de heren niet meevallen. Om 6.00 uur werden wij afgelost voor de vlaggenparade en het voorlezen van de dagorder van onze generaal Spoor. En om 6.30 h vertrokken twee pelotons van ons voor de parade in de stad. Ik ben na het eten naar bed gegaan maar werd om 11.00h wakker, badend in mijn zweet. De zon scheen juist op mijn gezicht. Karel Evertsen kwam nog of ik zijn strepen op zijn uniform wilde naaien, want hij ging vanmiddag naar de stad. Ik ga niet ofschoon ik mee daarvoor geschoren had. We kregen nog sigaretten en een glas snaps. Vanavond 2 brieven gekregen. Het eten was prima vandaag.

Donderdag 20 februari '47 Pirewapa.

Vannacht om 01.00h gewekt voor patrouille Kebanzejoe en Kradenan. Het was tamelijk donker vannacht. Om 6.00h waren we weer terug. Geen bijzonderheden. Dokter Cormeus is aan de bekomen verwondingen van 15 febr. Overleden. De 1e sectie ging mee als erewacht. Het is een harde slag. Voor de vrouw van de dokter. Want hij zou deze maand naar Holland vertrekken. Nu blijft hij voorgoed hier op Tjandi. Er liggen er al heel wat van onze jongens.

Vrijdag 21 februari '47 pirewapa Geen bijzonderheden. Alles is rustig. Vandaag het 2e peloton wachtdienst. Vannacht regen gehad. Das all.

Zaterdag 22 feb'47 pirewapa Vanmorgen om 6.00h van de wacht afgekomen. Heb geslapen tot 11.00h. Vanmiddag eindelijk onze kantinerantsoenen gekregen. 200 pallmall sigaretten en 4 blikjes bier. Proost! De TRI heeft zich overal teruggetrokken, dus ze schijnen zich er zo'n beetje aan te houden. Vanavond kreeg ik een brief van een nieuwe correspondentie girl gekregen uit Sittard. Ik ben benieuwd of ze nog interessante brieven schrijft. We zullen maar afwachten.

Zondag 23 februari '47

Vanmorgen te biechten en te communie geweest. Vanmiddag om 14.00h vertrokken voor een patrouille achter punt 144. We waren al over de demarcatielijn. Een wachtpost gevangen genomen. Er is niets gebeurd. We hoorden later van onze tolk die de gevangene had ondervraagd, dat in die kampong ± 100 man TRI zaten en wij wisten het niet. We hadden de lijn overschreden. Gelukkig is er niet geschoten van weerskanten. Anders hadden wij tamelijk in het nauw kunnen komen in dat dicht begroeide heuvelterrein, want het "peerd" is veel verder doorgetrokken dan zijn opdracht luidde. Vanaf 144 naar Kalialang, Wringintoeloe en de lik. Daar over de kali over gestoken en recht aan toe naar het bivak door de prikkeldraadversperring. Om 18.00h waren we weer thuis. De patrouille is zeer vlot verlopen. De gevangene moest de tros bananen dragen die we mee genomen hadden. Ben wel vroeg naar bed gegaan.

Maandag 24 februari '47 Ben vanmorgen zwemmen in de stad. Na eerst mijn brens eens fijn gepoetst hebben. De juffrouw, mijn beste vriendin zag er wat tamelijk roestig uit van mijn zweethanden van gisteren. Maar nu zit ze goed in olie en kan er weer even tegen. Het water was heerlijk. Het duiken en springen van de hoogste plank gaat me tamelijk goed af. Vanmiddag hen ik op wacht gestaan bij de vickerpost en aan de weg. De patrouille van de Stoottroepen waren 2 uur te laat binnen. Ze hadden de patrouille van ons Overgenomen omdat wij sportdag hadden. Ze waren achter punt 190 geweest en hadden iemand gezien. Vanavond ben ik vrij van wacht.

Tot zover weer de bijdrage van Henny van Oosterhout

De mortier van acht.

Schuittechnisch staan de prestaties van de mortier van 8 momenteel nog zeer laag. Zij staan ver beneden het peil, dat voor de oorlog bereikt werd met de Stokes Brandt mortier. De voornaamste redenen hiervan zijn de navolgende:

Slechtere kwaliteit van het wapen (oorlogsproductie);

onnauwkeurige richtmiddelen;

slechte munitie in meest verschillende soorten;

idem v.w.b. de ladingen; ontbreken van schootstafels ingesteld op

Indonesië; onvoldoende geoefende bediening en vuurleiding

te groot verschil in dracht rook- en brisantgranaat (inschieten);

enz. Het transportprobleem doet zich bij de mortier als uitgesproken

aanvalswapen nog veel sterker gevoelen dan bij de zware mitrailleur.

Gelukkig hebben de troepencommandanten het wel in de hand om hieraan tegemoet te komen. vijand heeft over het algemeen een zeer diep ontzag

voor mortier-vuur, zodat voor het schokken van zijn moreel meestal slechts een geringe vuurdichtheid nodig is. Alleen de rangstroepen zijn in staat gebleken om een goedliggend mortiervuur te kunnen doorstaan ondanks bovengenoemde nadelen en onvolmaaktheden is de mortier van 8 toch nog de hoofdvuurkracht van de infanterie in de aanval. De uitwerking van het vuur moet echter meer moreel dan materieel (vernietigend) gewaardeerd worden. Voor juistheidvuur op de korte afstanden (beneden de 400 m voor eigen tirailleurs) is de mortier van 8 geheel verdrongen door de mortier van 5, die zuiverder kan schieten, de tirailleurs overal kan volgen en voor de meeste gevallen een voldoende uitwerking heeft.

Afwijkingen van 400 tot 500 m bij het inschieten zijn niet bepaald uitzonderingen. Hoe meer mobiel het optreden is, hoe meer deze nadelen gevoeld worden. Theoretisch kunnen deze nadelen wel maar praktisch niet ondervangen worden. Het transportprobleem doet zich bij de mortier als uitgesproken aanvalswapen nog veel sterker gevoelen dan bij de zware mitrailleur.

In de aanval is de hoofdtak van de mortieren om vuursteun te verlenen aan de tirailleurs, wanneer de vijandelijke weerstand niet of niet snel genoeg kan worden opgeruimd door omvatting e.a. zonder kans op belangrijke verliezen. Dit komt in de praktijk neer op: een inleidende beschieting onmiddellijk voorafgaand aan de eigenlijke aanval; neerdrukkend of neutraliserend vuur wanneer de tirailleurs vastlopen tegen vijandelijk vuur. Deze vuren moeten verrassend en in een snel tempo afgegeven worden. Tirailleurcommandanten in voorste lijn moeten steeds rekening houden met de mogelijkheid, dat de vijand onder dit vuur zal terugtrekken; dus zo dicht mogelijk opsluiten en onmiddellijk na beëindigen van het vuur de aanval inzetten. Als neventaken in het offensief zien wij o.m. beveiliging van een open flank; storend vuur bij het oversteken van rivieren e.a.; vuur op ogenblikdoelen wanneer de vijand terugtrekt; verdrijven van de vijand uit het terrein langs de wegen. De moeilijkheden bij het transport door het terrein dwingen er toe om de verplaatsing van de mortieren in het gevecht zoveel mogelijk te beperken; dus zolang mogelijk uit een stelling vuur uitbrengen. Juiste stellingkeuze is dus zeer belangrijk. Het nadeel van het vuren op grotere afstanden kan beter geaccepteerd worden dan het nadeel van stelling veranderen en opnieuw inschieten.

De T Brigade geeft hiervoor de navolgende aanwijzingen: "In heuvelterrein (uitstekende waarnemingsposten) kan mortiersteun effectief worden, door het inzetten van mortieren, die de infanterie niet volgen, doch opgesteld (door inf beveiligd) worden zo mogelijk in het middelpunt van de "zwaai", die de infanterie moet maken, om de vijand in

flank of rug te komen. Hierdoor zal vaak afgeweken moeten worden van het beginsel op afstanden onder de 1000 m te vuren en zullen meestentijds meer dan 1 sectie mortieren benodigd zijn, omdat op de grote afstanden de spreiding groter en dus de trefkans geringer wordt en omdat de onder vuur te nemen doelen zich vrijwel gelijktijdig op verschillende plaatsen zullen vertonen.

In deze gevallen is het inrichten van een "vuurbasis" bestaande uit een of meer secties mortieren en mitrailleurs aan te bevelen. De laatste in hoofdzaak voor het vuur op "vluchtende mortierdoelen". Alsdan zullen vuurtechniek, zowel als vuurtactiek geheel in handen van de "C-vuurbasis" (zo mogelijk mortiercommandant) vallen, die de technische uitvoering aan stuks- kan delegeren, maar zelf te allen tijden de doelen en het munitieverbruik vaststelt. Alleen de eerste vuuropening zal door de infanteriecommandant moeten worden gelost in verband met de te allen tijde vooropstaande verrassing". In het defensieve spreken de schiettechnische onvolkomenheden en de transportmoeilijkheden veel minder. Door stationaire opstelling van het wapen, nauwkeurig inschieten op hulpdoelen en juiste afstandsbepalingen is de trefkans veel groter, zodat hierbij wel naar materiele uitwerking gestreefd kan worden. Speciaal in die gevallen, dat niet over artilleriesteun kan worden beschikt, komt de defensieve waarde van de mortier tot uiting. Evenals de zware mitrailleur zal de mortier van 8 in het defensief in hoofdzaak 's nachts gebruikt worden.

De opdrachten welke de mortier in de praktijk krijgt te vervullen zijn o.m. de navolgende:

tegenvoorbereidingvuur op 's vijand uitgangstelling voor een aanval (meestal een kampongrand);
afsluitingsvuren (defensive fire) om de legeringplaats (speciaal daar waar de automatische wapenenniet kunnen vuren);
storend vuur op 's vijands naderingswegen;
storend vuur om het uitvoeren van vernielingen te voorkomen; contravuur bij beschietingen. Evenals de zware mitrailleur mag de mortier van 8 voor contravuur alleen dan gebruikt worden als een offensieve actie van tirailleurs niet mogelijk is.

Een totaal verkeerd gebruik van de mortier is het uit elkaar schieten van concentraties, afgaand op gegevens van de inlichtingendienst. Het resultaat van dit soort vuurovervallen is tot nu toe vrijwel nihil geweest. Een inlander gewond, enige geiten gedood en een kampong plat kan toch moeilijk een behoorlijk materieel resultaat genoemd worden bij een inzet

van enige honderden granaten. Ook het moreel effect van zo'n vuuroverval is maar zeer betrekkelijk. Wordt het uit elkaar slaan met mortiervuur van zo'n concentratie nodig geacht, omdat een tirailleuractie niet mogelijk is, dan is een storend vuur van enige granaten wel voldoende.

Het transportprobleem wordt in de praktijk meestal opgelost door gebruik van draagpaarden. De bepakking kan als volgt zijn: 1ste paard complete stuk; munitiepaarden: 12 tot 16 granaten.

Bij acties in kleiner verband zal het bij een beperkt aantal draagpaarden meer efficiënt zijn om een stuk met veel munitie mede te voeren in plaats van twee stukken met minder munitie.

Dit een oogpunt van schiettechniek en vuurleiding nog de navolgende aanwijzingen:

In verband met de onzuiverheid van het vuur en de noodzakelijke zuinigheid met munitie zal normaal nooit op afstanden boven de 1000 m gevuld mogen worden. Alleen bij goede waarneming en belangrijke, grote doelen mag boven die afstand gevuld worden. In verband met de onbetrouwbaarheid van het vuur moet met de veiligheid van eigen troepen ernstig rekening gehouden worden. Nooit mag men inschieten op een hulpdoel, dat minder dan 600 m van de eigen voorste lijn verwijderd is. Is eenmaal ingeschoten dan kunnen de tirailleurs tot 100 m naderen (mits afstand beneden 1000 m).

De betrekkelijk grote dieptespreiding en geringe breedtespreiding dwingt ertoe om de mortier zoveel mogelijk een flankerende opstelling te geven. De vuurleider moet voortdurend op de hoogte zijn van de plaats van de eigen troepen. Is mortiervuur eenmaal aangevraagd dan moeten de tirailleurs ook wachten tot dit vuur is afgegeven.

De mortier is geen wapen om op bewegende doelen te vuren. Als voorbeeld het navolgende :

Kan men bij een vijandelijke aanval op een bivak 's vijands uitgangstelling onder vuur nemen, dan zal men daarbij materieel en moreel effect bereiken. Neemt men de vijand onder vuur, wanneer deze de aanval reeds heeft ingezet, dan zal een mortierbeschieting praktisch -- alleen moreel effect hebben. Bewegende doelen zijn mitrailleurdoelen. Kaartvuren en vuren voor vernieling van een klein doel (pillbox) zijn zuiver munitieverspilling.

In verband met het bewaren van de verrassing moet de infanteriecommandant het tijdstip van inschieten en de vuuropening bepalen.

Bij inschieten op het doel zelf is de kans groot dat de vijand ontijdig terugtrekt. In verband met de munitieinzet is voor het

neutraliserend vuur de rookgranaat zuiniger dan de brisantgranaat. In verband met de snelle werking van de brisant is in bedekt terrein steeds nauwkeurige controle op de vrijheid van de baan noodzakelijk. Het aantal ongevallen door ontijdige springers is legio.

Over het algemeen bestaat bij het mortierpersoneel de neiging om dit wapen als snelvuurkanon te gebruiken, zodat tegen munitieverspilling ernstig gewaakt moet worden. Hoe verder men in het terrein is, hoe zuiniger men met de munitie moet zijn. De beste procedure is, dat de infanteriecommandant in de vuuropdracht aangeeft het maximum aantal granaten dat verschoten wordt, terwijl de mortiercommandant bij het herhalen van de opdracht meldt:

Rest na afgeven van dit vuur ... rook ... brisant.

Uit: Trainingscircular nr. 20 Ervaringen opgedaan tijdens het optreden van troepen in Indonesië Ingezonden door Tom Andersen uit Denemarken

50 jaar getrouwd!

Netty en Joop van Haaren-Willemsen waren 24 april 2006 50 jaar getrouwd en vierden dit heugelijke feit op 23 april jl te Raamsdonkveer. Namens 2-6RI is er natuurlijk onze gelukwens overgebracht aan dit gouden echtpaar.

60 jaar getrouwd!

Op 16 oktober 2006 was familie Wijers-Venhuizen 60 jaar getrouwd .Het jubileum werd met de familie gevierd. Er waren gelukwensen van de Koningin , de comm., Van Koningin van Brabant en burgemeester van Breda en natuurlijk ook de gelukswensen van 2-6 RI voor dit wel heel mooie jubileum!!

In memoriam

zij die ons zijn ontvallen na uitgave van ons laatste boekje:

De heer L.J.Mensink uit Almelo,
12 mei 1925 - 24 april 2006

De heer P.G.H. Hulst uit Nijmegen
22 april 1923 - 5 juni 2006

De heer K. Groen uit Assen
22 februari 1927 - 21 juni 2006

De heer C.C. Groenendijk uit Noordwijk
21 augustus 1928 - 21 juni 2006

De heer J.W. Derkse uit Breda
12 maart 1922 – 26 juli 2006

De heer Bonné uit Melick
8 april 1925 - 9 augustus 2006

Geffen van M.C. uit Rotterdam
19 april 1926 - 1 september 2006

De heer C. Maastricht C uit Moerdijk
3 mei 1926 - 22 september 2006

De heer W.van Gastel uit Breda
29 augustus 1927 - 24 september 2006

Het bestuur heeft tracht om tijdens de begrafenis of crematie aanwezig te zijn of afvaardiging te sturen indien daarop prijs werd gesteld

Wij wensen alle nabestaanden veel sterkte met hun verlies en wij zullen tijdens de eerst volgende reünie onze ontvallen sobats herdenken